

கல்வெட்டு

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் காவலுக்கு இடம்

ஆளத்தூர் மூன்று கித்திரைத் திங்கல்
இதழ் 1

அவ்வப்பொழுது கண்டுபிடிக்கப்படும் புதிய கல்வெட்டுகள் அளிக்கூடு
மூலநூல் செய்திகளை அறிவதற்கும், கல்வெட்டினூற்று அறிவப்படும்
புதிய செய்திகளையும், கலைவரணாற்றையும், மக்கள் அறிவும் வகைகளில்
காவலுக்கு ஆள்விதம் ஒன்றை இத்துறைய வெளியிடவேண்டும்
என்று தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வு அறிவுரைக் குழு முடிவு
செய்துள்ளது. இத்தீர்மானத்தினை இக்குழுவின் அங்கத்தினர், பேராசிரியர்
பி. சப, மாணிக்கம் அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். அதன்படி இவ்விதம்
வெளியிடப்படுகிறது. இது வரவாற்றுக்குப் பொரிதும் உதவவேண்டும்
எனும் நோக்குடையது. கல்வெட்டு, கலை பற்றிய கேள்வி பதில் பகுதியும்,
கல்வெட்டுச் சொற்களுக்குப் பொருளும், வரும் இதற்களில் வெளியிடலாம்
என்ற எண்ணம் உள்ளது. இவ்விதம் சிறக்க படிப்போர் கருத்துக்கள்
பரவேற்கப்படுகின்றன.

தமிழக முதல்வர், மாண்புமிகு டாக்டர் கலைஞர், மு. கருணாநிதி
அவர்கள் கோண்டிற் இத்துறையில் கல்வெட்டுப் பதிற்சி பெற்றனர்
எனும் 22.5-1972 க் சான்றிதழ் வழங்கினார்கள். அவ்வமயம் அங்கு
கண்டெடுக்கப்பட்டு அவர்களது கவனத்தைக் கவர்ந்த ஒரு நடுகல்வினைப் பற்றி
அறிவிக்கொரு உடைய ஆற்றினார்கள். பகிவெறு பணிகளுக்கும் இடையில்
தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் ஆர்வம் காட்டி, வரவாற்றுப் பேராசிரியர்
எனும் விபக்கும் வகையில் அத்தடுகல்வின் வரவாற்றுச் சிறப்பை
படுத்தவைத்த ஆய்வுகாரணை இவ்விதழில் தொடக்கக் கட்டுவரலாக
வெளியிடுவதில் பேருமை கொள்கிறோம்.

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

சென்னை

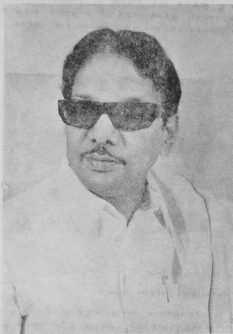
14-4-74

என்னைக் கவர்ந்த கல்வெட்டு

3808

தமிழக முதல்வர்

4177

செங்கத்திம் உள்ள சிலையில் படமொன்றை இங்கே காணலாம். அச்சிலை என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. வீரனொருவன் நிற்கின்றான். அவன் பின்னும் ஒரு நாய் நிற்கிறது. இதுதான் அந்தச் சிலையில் அமைப்பு. பல்லவர்களிலே பெரும் புகழ் பெற்ற மன்னன் மகேந்திரவர்மன் காலத்தி யது அது. எருமைப் பண்ணையில் காவலன் அவன். அவனைக் கள்ளர்

எருமைகளைக் காப்பாற்றுகின்ற அந்த காவல் கூடத்தில் அவன் கொல்லப்பட்டான்.

அந்த இடத்தில் "கோவிவன் என்னும் நாய்", நாயினுடைய பெயரே கோவிவன். இப்பொழுது ஏதேதோ பெயர்கள் வைக்கிறோமே, ஆங்கிலப் பெயர்களை நாடி-அப்பொழுது.

"கோவிவன் என்னும் நாய் இரு கள்ளரைக் கடித்து காத்திருந்த வாறு".

இப்படி அந்தக் கல்வெட்டிலே எழுதப்பட்டுள்ளது ஒரு நாயினுடைய வீரச்செயல்; அதற்கு முந்தி நான் எடுத்துக் கொண்ட பொறுப்பை கடமையுணர்வோடு செய்து, அங்கே கொல்லப்பட்ட ஒரு வீரனுடைய வாழ்க்கையை இந்தக் கல்வெட்டிலே அன்றைக்கு காண்பித்திருக்கிறார்கள் என்றும் இது நம்முடைய பழங்கால மன்னர்களால், பழங்காலத் தமிழர்களால், தமிழ் நாட்டு மக்களால் எவ்வளவு போற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதனை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

கள் விழ்த்திவிடுகிறார்கள். வீரனுக்குத் துணையாக நின்ற நாய் அந்த உபட்ட வீரன் விழுந்து கிடந்த இடத்திலேயே, அவனை அடித்து விழ்த்திக் கள்ளர்களோடு போரிட்டு, அந்தக் கள்ளர்களின் விழ்த்தி வெற்றி கண்டத இதைக் கவ்வெட்டாக ஆக்கிவிடுக்கின்றார்கள். இன்றைக்குச் சிலை வைத்த சிலைக்குக் கீழே யார் தலைவர், யார் திறப்பாளர் என்று எழுதினால் கா கோபித்துக் கொள்ளுகின்ற புண்ணியவான்கள் எல்லாம் நாட்டிலே இரு கின்றார்கள். அன்றைக்கு ஒரு நாய் இரண்டு பேரை அடித்துக் கடித்து கொன்றது. அதற்கு ஒரு கவ்வெட்டு எடுத்தான். நன்றி மறவாத நாய் மாத்திரமல்ல, அந்தக் காலத்துத் தமிழனும் நன்றி மறவாதவன இருந்தான் என்பதைக் காட்டிக் கொண்டான் அந்தக் கவ்வெட்டி மூலமாக.

எல்லாவு அழகான கவ்வெட்டு-

“கோவிசைய மயீத்திர பழமற்கு”

அவர்கள் மிகேத்திரவர்மன் என்று எழுதினார்களோ அல்லது மயீத்திர வர்மன் என்று எழுதினார்களோ, கவ்வெட்டிலே இங்ஙனது

“கோவிசைய மயீத்திர பழமற்கு முப்பத்து நான்காவது; வானகே அரைசரு மருமக்கள் பொற்றெருக்கையார் இளமகன் கருந்தேவக்கத்தி”.

காவல் காத்த அந்த வீரனுடைய பெயர் கருந்தேவக்கத்தி என்ற தாகும். மிகேத்திரவர்மனுடைய காலத்தில், 34-வது ஆண்டில், வானகே என்வென்ற அரைசருடைய மருமக்களான பொற்றெருக்கையானுடைய இ மகன் கருந்தேவக்கத்தி.

தன் எருமைப் புறத்தே வாடிப்பட்டான் கல்”.

தமிழகத்திற்கு நாவலர்

த
ந்
த
ப
ரி
சு

ஒரு நாட்டின் வரலாறு என்பது அந்தநாட்டின் மக்கள் எவ்
தொடக்கிய நாட்களிலிருந்து இன்றுவரை, சமுதாயம், சமயம், கர்
முதலிய பல்வேறு துறைகளில் பெற்ற வளர்ச்சியை உரைப்பதாகும்
இவை அனைத்திலும் அவ்வப்போது தோன்றும் கருத்துக்களின் வளர்ச்
அனைத்தையும் எடுத்துரைப்பவை, அக்காலத்தோர் விட்டுச் சென்றுள்ள
சான்றுகளே. பழமையே பெரிதென்று போற்றுவோர்கள் உண்டு, கடந்த
இருநூறு ஆண்டுகளின் நிகழ்ச்சிகளே வரலாறு என்று சாதிப்போரு
உண்டு. இரண்டு நிலைகளும் ஏற்கத்தக்கவை ஆல்வ. பல்லாயிரம் ஆண்
களாகச் சிறந்த நாட்டின் அந்தந்தக் காலத்துக்கு உரிய இடத்தை அளித்து
அறிவதே சிறந்த வரலாறு.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்
மேலாக தொடர்ந்த வரலாற்றை எடுத்துரைக்க ஏராளமான சான்றுகள்
கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை இன்றியமையாத கல்
வெட்டுகள், உலகில் வேறு எங்கும் இவ்வாத அளவுக்கு கல்வெட்டுகள்
தமிழகத்தில் காணப்படுகின்றன.

இருப்பினும் நம்நாட்டின் தமிழக வரலாறு உரிய இடத்தைப் பெற
வில்லை. ஆங்கிலேய கவர்னர்கள், துரைகள் இளர்களது மிகச் சிறிய
செயல்கள் கூட மிகப் பெரியதாக எழுதப்பட்டு இன்றும் காணப்படு
கின்றன.

எருமைகளைக் காப்பாற்றுகின்ற அந்த காவல் கடத்தில் அவன் கொல்லப்பட்டான்.

அந்த இடத்தில் "கோவிவன் என்னும் நாய்", நாயினுடைய பெயரே கோவிவன். இப்பொழுது ஏதேதோ பெயர்கள் வைக்கிறோமே, ஆங்கிலப் பெயர்களை நாடி-அப்பொழுது.

"கோவிவன் என்னும் நாய் இரு கள்ளரைக் கடித்து காத்திருந்த வாறு".

இப்படி அந்தக் கவ்வெட்டிலே எழுதப்பட்டுள்ளது ஒரு நாயினுடைய விரச்செயல்: அதற்கு முந்தி நான் எடுத்துக் கொண்ட பொறுப்பை கடமைபுணர்வோடு செய்து, அங்கே கொல்லப்பட்ட ஒரு வீரனுடைய வாழ்க்கையை இந்தக் கவ்வெட்டிலே அன்றைக்கு காண்பித்திருக்கிறார்கள் என்றும் இது நம்முடைய பழங்கால மன்னர்களால், பழங்காலத் தமிழர்களால், தமிழ் நாட்டு மக்களால் எவ்வளவு போற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதனை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

தற்கு வரலாறே காரணம். ஆங்கில ஆட்சி இருந்தவரை நமது வரலாற்று
 றைக்கப்பட்டு அவர்களது நடவடிக்கைகளே பாட நூல்களில் இடம்
 பற்றிருந்தன. அவர்கள் சென்ற பிறகு எவ்வளவோ சீர்திருத்தங்கள்.
 மற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இருப்பினும் பழைய நிலையில் அதிகம்
 றறுதல் இல்லை. இதற்கு ஒரு காரணம் அடிப்படைச் சான்றுகளான
 க்வெட்டுக்களையும், கலைகளையும் வரலாற்றையும் இணைத்து அறிவக் கூடிய
 ின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தாலொழிய வரலாற்றை எழுதுவதில் தரம்
 றர வழியில்லை. கலைப்போற்றுவோர் அதிகரிக்க இடமில்லை. சுற்று
 றவுக்கு வருவோருக்கு எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் மிகுந்தோர் இருப்பது
 ில்லை. ஆதலின் இந்த அடிப்படைக் காரணத்தை அறிந்து அதை
 றற்றும் பணியை மேற்கொண்ட பெருமை நமது தமிழக கல்வித்துறை
 னமச்சர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களையே சாரும். அனைவரும்
 க்வெட்டுப் படிக்கும் வகை செய்ய வேண்டும் என்பது அவர்களது அவா.

அவர்களது நேர்முக ஆர்வத்தினாலும், ஊக்கத்தினாலும் தமிழ்தாடு
 ரக தொல்பொருளாய்வுத்துறை கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக கோடை
 க் கல்லூரி, பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு கல்வெட்டுப் பயிற்சி அளித்து வரு
 றது. இது ஆசிரியப் பெருமக்களிடையே பெரும் எழுச்சியையும், விழிப்
 படிப் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

மாண்புமிகு நாவலர் அவர்கள் மற்கொரு அழியாத செல்வத்தை
 த் தமிழகத்துக்குத் தந்துள்ளார்கள். கல்வெட்டுக் கலை அறிந்து
 காள்ள ஓராண்டு படிப்பு, டிப்ளமா பெறும் வகையில் கல்வெட்டுப்
 யிற்சி நிறுவனம் ஒன்றை (Institute of Epigraphy) இத்துறையின் கீழ்
 ிறுவியுள்ளார்கள். இதன்கீழ் எட்டு எம்.ஏ. பட்டம் பெற்ற மாணவர்
 ிர் பண்டைய வட்டெழுத்து, தமிழ் எழுத்து, வரலாறு, கலை முதலியன
 யின்று வருகிறார்கள்.

சில கல்லூரிகளினாலவது கல்வெட்டுச் சிறப்புப் பாடமாக வைக்க
 வேண்டுமென்பது நாவலர் அவர்களது விருப்பம். விரைவில் அதுவும்
 ிறையேற்றப்படும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. இவை தமிழக வரலாற்றுக்கு
 நாவலர் அவர்கள் ஆற்றியுள்ள புகழ் மிக்க தொண்டு என்பதை வரலாறே
 கூறும்.

அருணகிரிநாதர் காலம் என்ன?

திருப்புகழ் தந்த அருணகிரிநாதர் காலம் எது?
 இவர் 15-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று இது
 கூறும் கூறினர். ஆனால் இவர் 14-ஆம் நூற்றாண்டில்
 வாழ்ந்தவர். ஒரு கல்வெட்டு இச்செய்தியைக் கூறு
 கிறது. திருவண்ணாமலையில் உள்ள இத்தக் கல்வெட்டு
 சம்பந்தாண்டான், அருணகிரி, சோமநாத றியர்
 என்னும் மூவரையும் கூறுகிறது. இதன்படி கி. பி.
 1340-ல் அருணகிரிநாதர் வாழ்ந்தார் என்பது தெளிவு.⁴

கொங்கு நாட்டில் கலவரம்

சுமார் 350 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஓர் எல்லைக் கலவரம் நடந்தது. காங்கு நாட்டுக்கும் பூந்துறை நாட்டுக்கும் நடந்த சண்டை இது. இதில் காங்கேய சர்க்கரைக் கவுண்டரும், பூந்துறை நாட்டாரும் ஒருவரோடு ஒருவர் போ கொண்டனர். சர்க்கரைக் கவுண்டரின் வீரர்கள் 30-40 பேர் இறந்தார்கள். துறை நாட்டார் 40-60 பேர் இறந்தார்கள்.

அப்பொழுது கொங்கு நாடு மதுரை ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. திருமநாவக்கரின் அண்ணன் முத்துவீரப்பர் அப்பொழுது ஆண்டு கொண்டிருந்த முத்துவீரப்பர் விஜயநகர அரசின் பிரதிநிதியாக ஆண்டார். அவர் ஓர் அரசர் அதிகாரி (அரண்மனை மனுஷர்). அவர் பூசலைத் தீர்த்து வைத்தார். அதற்கு இறந்தாரும் ஒலை எழுதிக் கொடுத்தனர். இவ்வோலை மேலோலை என்று குறிப்பிடுகிறது.

டாக்டர் மகாமகோபாத்யாய உ. வே. சாமிநாதய்யர் அவர்கள், கொங்கு நாட்டில் சேகரித்த சாசனங்களில் சில காகிதங்களில் படி எடுக்கப்பட்டு இப்பொழுது உ. வே. சா. நாவகத்தில் உள்ளன. அவற்றில் 3 வெவ்வேறு சாசனங்களில் உட்கண்டன. அவற்றில் தலைப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் எவ்வியாரால் படி எடுக்கப்பட்டன என்ற விவரங்கள் இக்கலை மேலே "கொங்கு" என்று உ. வே. சா. கைப்பட எழுதியுள்ளார்கள். இப்படிக்கலை பன மெ எழுத்துகளுக்குப் புள்ளி இடவில்லை. பிழைகளும் நிறைந்துள்ளன. சில சொற்கள் கொங்கு நாட்டுக் கொச்சைச் சொற்களாகக் காணப்படுகின்றன. திருத்தத்தோடு அவற்றில் ஒன்று இங்கு அச்சிடப்படுகிறது. இதைக் கொடுத்து உதவிய உ. வே. சா. நாவகத்தாருக்கு எமது நன்றி.

பூந்துறை நாட்டார் கொடுத்த மேலோலை

கவஸ்தி ஸ்ரீ மன்மக மண்டலேகரன் மகாமண்டலேகரன் அரியராஜ விபாடன் பாண்டிக்குத் தப்புலவாய கண்டன், கண்ட நாடு கொண்டிரு கொண்டநாடு சூடாதன், மூலிராய கண்டன், கட்டாரிச் சாளுவமீகரகண்டன், துட்ட நிற்றிற சிட்டபரிபாலன் எம்மண்டலமும் யீளமும் யிலவ்காபுடி யுந் திறை கொண்டருளிய ராசாதிராசன், ராசபரமேகர விராசாமாத்தாண்ட விராச வல்லவன், ராசபுங்கவன், ராசகேசரி ராசராசநவரற்றின நாராயணன் துலுக்கர் தளவிபாடன், துலுக்கர் மோகந் தலிந்ததான், யிரணத் பரராமன், துஷ்ட்ட நெஷ்டுர கொட்டர், கோலாகவன், மதியாத மன்னன் மகுடஞ் சிதறப்பதி குறை கொள்ளும் பரகராமன், அகபதி, கெசபதி, நரபத் தலகோடி நாராயணன், அங்க வங்கமுர், கலிங்கர், கேரளர், மகதர், வங்கர், துலுக்கர், கெஷ்டர், மத்தகர் கோச்சர், அவுணர், மறவன், மலையாழர் கொங்கர்? கம்பளர், குகுதர், குச்சரர், கொந்தழர், ரெட்டியர், தெலுங்கர்,

ஞுவர், துக்கரர், சல அட்டகர், மரூட்டகர், மரூடர், நம்மீக்கர், மயோசர், காசவர், ஆரியர், பப்பரர், கன்னாடர், சோனகர், சீனகர், மலையாழர், மலைய தனி விபாடர், மத்தக கொடொரி, பதினெட்டுக் கோட்டத்து, மன்னிய ண்டன் நவனதிபுடை குன்(ர)கிய பூவோக புரந்தரர், உத்தரர் தெட்டண றுவ பட்டம சதுச் சமுத்தராதிபதி, வீரதீர சேர சோழ பாண்டியர், வ்வாழ பயங்கர தேவராயர், வீரமதராயர், மல்லிகார்ச்சகராயர், விருப் ிழிப் பொடொவராயர், வல்லாழராயர், பிரவுடதேவராயர், வெங்கட் ாயர், கிஷ்டணராயர், இராமதேவராயர், சிக்கராயர், சக்கராயர், ஷ்ட்டிரங்கனாயர், காரியந்துக்குக் கர்த்தரான கச்சிப் பதியை யுடைய கெவநாத கிஷ்டணப்ப முத்து வீரப்ப நாயக்கரய்யனவர்கள், மதுரை ரண்டி மண்டலம், கொங்கு மண்டலம், வலமண்டல முதலாயப் புடவி ழ்ந்த இருநூற்றவக்காத வட்டகையும், வனாதி கத்தமாக செங்கோல் நீதி திபுணர்ந்து உலக முழுதாண்டு மும்முர்த்தியும் முத்தமிழ் வினோதன், சரி ண்ட தாங்குந் தானவினோதன், அளிக்குச் சந்திரன், ஒளிக்குக் கதிரோன், ஸ்ரீதகவுக் ககந்தியன், அறதத்ததுக்கு அரிச்சந்திரன், மறதத்ததுக்கு வன்னி, சால்லினில் தருமன், தோழினில்¹ வீமன், வில்லினில் விசையன், வாளினில் மீமன், பரிதலில் நகுலன், கரிதலி லுனையன், போகத்தி விந்திரன், புகலினில்² பாசன், செவத்தினில் வாரி, நடுவினி வியமன், நயிரியந்தில் நிருதி, தனத் ி குபேரன் எனப் புகழ்படைத்து, யின்சொலா வினிதளித்து, வன் றாவால் மறங்கடிந்து, அனூங்குளவிக்கு³ அன்புடைய தாயேபோல், அனைத்து யிர்தகுக்கும் இனிமையே நல்வி, சற்குண நான்கும் வன்னுவருரைத்த தப்பால் மொளியும்³ படியே அறிவையறிந்து, அல்லவை கடிந்து, நல்வவை றாட்டி இப்படி செங்கோல் நீதி வனுவாமல் நடத்தி வருகிற காலியில்,

ர் ப. கொங்கு மண்டலம் ராதாபுரத் சீர்மையில் காங்கய நாட்டில், யின் ரக் கவுண்டர் சீர்மை காரையூருக்கு மேல்கரைப் பூந்துறை நாட்டில் அப்ச்சலுருக்கும் எல்லைப் பிக்கைகாய் சக்கரைக் கவுண்டர் வஞ்சியங்குளத் திலே கொட்டை போட்டும் அரச்சலுரர் சேனாபதிபாளையத்திலே கொட்டை போட்டும் வெகு மோதண்டங்களாய் சக்கரைக் கவுண்டர் வகைச் சேவு கரிலே முற்பது நாற்பது பட்டும், அறச்சலுர் பூந்துறை நாட்டார் வகையிலே நாற்பது அறுபது பட்ட(ச), பட்டக்குடுத்தும் இப்படி மோதண்டங்களாய் சண்டையாய்க் கிடந்தபடியினாலே இருபத்துநாலு நாட்டாரும் ராதாபுரம் சீர்மைக்குக் கர்த்தராய் வந்த அரமனை மனுஷர், திம்மப்ப முதலியாரவர் களும், ராதபுரத் தலத்துச் சம்பிறுதி தகஷினுமுர்த்திய்யன், திருவாளிப் பிள்ளை தலத்துச் சேர்வை எல்லாரிமாவுத்தர், தளவாய்த் திருமலை நாயகர், சிட்டராவுத்தர், நஞ்சையநாயகர், நயினப்ப நாயக்கர், இராமய நாயக்கர் கொனாமம் வாலாரசர் இவர்கள் அனைவரும் கூடித் தீர்த்தது, சக்கரைக் கவுண்டர் கையவெளு[த்து]ப்பட மெனோலை பூந்துறை நாட்டாருக்குக்

1. தோலினில்
2. அழங்குறவிக்கு.
3. மொழியும்.

கொடுத்து பூந்துறை நாட்டாரனைவரும் கூடி நாட்டார் கையெழுத்துப் படி எழுதிக் குடுத்த மேலோலைப்படி.

கலியுகசகாந்தம், சகீனாயு க்கு மேல் செவ்வா நின்ற பிஷு வரும் ஆடி மீ வி-உ-பூர்வ பக்ஷமும் இசமியும் பெற்ற மங்கள ஆம் நாள், அனைவரும் கூடி இசகு தீர்த்து நடந்ததுக்கு விபரம்.

திம்மப்ப முதலியாரவர்களும், இருபத்து நாலு நாட்டாருக்கு தம் யிலிறங்கி திம்மப்ப முதலியாரவர்கள் ஆணையின்⁴ பேரிலே ஏறிக் கொண் ட நாடனைவரும் குதிரையின் பேரிலே ஏறிக்கொண்டு, நடந்து கம்பி⁵ போட்டு குடுத்ததுக்கு விபரம்.

காங்கய நாடு அறச்சலூருக்கும் நடு எல்லைக்கும்ங் கிணறு கிளக்குச் சென்னாய்க் கல்லு இதன் கிளக்கு வளஞ்சியங் குளம் ஏரிக் கு தெற்கு நல்வமங்கைபுரம், காரையூற்காடு ஏரிக்கு வடக்கு, அறச்சலூ- காடு இதன் கிளக்குக்(க) கருங்கல்மேடு இதன் கிழக்குத் தாந்தூக்கிப் புள் மரம், இதன் கிளக்கு நெடுஞ் சாத்துக் கருந்தேவன் குதிச்ச கல்வடு இதன் கிளக்கு நல்வாகட்டிப் பாளையத்துக்கு வடக்கு இவ்வந்தத்ததுக்கு தெற்குக் காரைமண்டக் கல்வடுக்கு.

இத்தப் படிக்கு திம்மப்ப முதலியாரவர்களும் இருபத்து நாலு நா டாரும் இம்மட்டும் நடந்து தேறுகடை பண்ணி தீர்த்தபடிக்கு நாங்க நாடனைவரும் சக்கரைக் கவுண்டருக்கு மேலோலை கொடுத்தோம். இதற் பூந்துறை அளப்பிச்சாக் கவுண்டர் வெள்ளொட்டு முதலியாக் கவுண்ட நசையனூர்ப் பிறப்பணக் கவுண்டர், எழுமாத்தூர் விகவநாதச் சிவ்வைய கவுண்டர், வெட்டுவாரிபவப் பட்டாலிக் கவுண்டர், அறச்சலூர்ப் பொட்ட கவுண்டர், முருங்கைப் பெருந்தோசத் தீத்தாக் கவுண்டர் அனுமப்பன் சர்க்கரைக் கவுண்டர், சீங்கூர் செங்கோடக் கவுண்டர் இத்தப் படிக்கு அக் வரும் சம்மதித்தோம்.

இதிலே ஆதாமொருவர் இசினெவ்⁶ அரமணிகு ஆயிரத்திருநூறு பொன்னும் அவதாரமிறுத்து, ஆய்க்கிணையும் பட்டு, எல்லையும் இளந்த போகக் கடவானுகவும். இப்படி தீர்த்தது. இதற்கு இசகு இல்லை, கந்த தாக்கள் பாத்ததவணியே, திம்மப்ப முதலியாரவர்கள் பாத்ததானையே இருபத்து நாலு நாட்டாரவர்களானையே, இதுக்குத் தப்பாது. இத்தப்ப எல்லை யனுபவிச்சக் கொண்டுவரக் கடவோராகவும்.

இதற்குச் சாகு தென்கரை நாடு வேறுவுடையாக் கவுண்டர் தலைய நாடு வெள்ளக் கவுண்டர், சிறியியாக் கவுண்டர், பொம்மைய நாயக்கர் வேங்கல நாடு காளத்தி கவுண்டர், மணல் நாடு தென்னிலி அளந்த

4. ஆணையின்.
5. சக்கரைக் கல்.
6. பிச்சினெவ்.

முண்டர், அரைய நாடு தலைநகரம் நூர் நாச்சியப்ப கவுண்டர், கொந்தழம்
 டத்து ராயன், காங்கய நாடு காங்கய மண்ணாடியார் பல்லவராயக்
 முண்டர், குறுப்பு நாடு விசைய மங்கலம் வட மலைக் கவுண்டர், திங்கனூர்
 தம்பரக் கவுண்டர், புங்குமிக்க நாடு வெளராசி அவுண்சிக் கவுண்டர்,
 பருந்தொழூர்ப் பிடாரப்பக் கவுண்டர், கண்டியம் கோவில் உண்டயாக்
 முண்டர், ஆற்காடு மச்சக் கவுண்டர், சோலியாண்டக் கவுண்டர்,⁷ சத்திய
 நகலத்தார் ஸ்தானாதிபதி தளஞ்சனாரங்கப்ப நாயக்கர், தலத்தாரில்
 ப்வாரி மாவுத்தர் தளவாயத் திருமலை நாயக்கர் சாகி. இந்த மேலோலை
 மந் திருவாளிப் பிள்ளை கைய் எனுத்து. சென்வி மலையப்பராண்ட
 டிக்கவும். இந்த மேலோலை பளங்கண்டயாச் சீரணமாயிருந்த படியினாலே
 டி⁸ எனினது. காரையூர்தலத்துக் கணக்கு அரசபிள்ளை கைய்எனுத்து.
 மீநீபகாண்டகரர் ட்சிக்கவும். பெரியோர்கள் பொறுத்தருளவும். அளப்
 சீசான் முதலி பிறப்பணன் லெண்டையன் மட்டாவி பொட்டன் தீத்தான்
 ரதகணன் செங்கோடன்.

7. சோலியாண்டக் கவுண்டர்.

8. சரிபாசித்தது.

சகு	: பிசகு, முறைகேடு
க்கைகாய்	: பிசைகாய்—பிசகாய் என்பதன் திரிபாக இருக்கலாம்.
தறுகடை	: தீர்மானம்
வதாரயிருத்து	: அபராதம் கொடுத்து
மாதண்டங்களாய்	: மோதங்களாய்
ரதாபுரம்	: தாராபுரம்
பூக்கிணை	: ஆக்கை என்பதன் திரிந்த வடிவம்; ஆணை என்பது பொருள்
பாப்தம்	: சக ஆண்டு 4718 - இ. பி. 1617.
சூளாயி அ }	

இது
 யானுடைய
 காசு?

9 JUL 1974

விவரங்கள்

அடுத்த

இதழில்!

தஞ்சை ஒளியமும் தடுத்தாட்கொண்ட புராணமும்

ந.உ. காசிநாதன், எம்.ஏ.,

கல்வெட்டாய்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

நவத்தான் சிறந்து விளங்கிய திருமுன்பாடி நாட்டில் திருநாவலூர் எனும் திருப்பதியில் வாங்கை குன்றத்த் திருமறைவயல் பவர் வாழ்ந்து வந்த அவருள் மாதொருபாகனூர்க்கு வழிவழி அடிமை செய்யும் சடையனூர் என்பவர்க் இசைநூலியார் என்ற அம்மையாருக்கும் பிள்ளையால் நம்பியாரூரர் திரு அவத செய்தார்.

நாடாளும் வேத்தன் தாங்கிக முகையென்பார் பிள்ளைப் பருவத்தி நம்பியாரூரரை அவரது பெற்றோர்களிடமிருந்து பெற்று சொத்தப் பிவ. என்னி நானொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்த நம்பியாரூரர் தமது இளமைப் பருவத்தினேயே என்னைக் கவிவி நவக்கி பெற்றுத் திகழ்த்தார். மணப்பருவம் வந்தது பெற்றோர்கள் பெண் பார்த்தலைப்பட்டனர். புத்தூர் என்னுறையில் சடக்கவி என்ற அந்தணர்குலப் பெண் மணம் பேசினர். மணநாள் வந்தது மண மகளை அணக்கித்து விதி உ அழைத்துச் சென்றனர். அழைத்துச் செங்கையில் கண்ணுற்ற மக்கள் கூட என்ன செய்தது என்பதை.

"கங்கென் னீகாத வேங்குக் காளைக் கண்ணென்பார்
பெண்களிறுவர தோற்றுள் சடக்கவி பேதை வென்பார்
மண்களிகர வந்த மணக்கண்டு வாழ்த்தோ வென்பார்
பண்களி னீகைத்த தேம் பாடுவா ராநீவார்க்கு"

என்று தடுத்தாட்கொண்டபுராணத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

அவ்வாறு திகழும் மக்களின் எண்ண அலைகளினூடே உவாச் சென்று மந திகழவிருந்த மணப்பந்தரை அடைகிஞர் நம்பியாரூரர். வேதியர் வேதம் ஓத எ லிக்கின்றனர். மறைவயல் கூட்டம் இந்த ஒப்பரும் திகழ்ச்சிவைக் கண்ணுற குழு வண்ணம் இருக்கிறது. அப்பொழுது முதியவர் ஒருவர் உடனே துறையி னுழைத்தவர் மணத்தொழில் தொடங்கும் பத்தரிடை நம்பியின் எதிரில் நி 'இந்த மொழி கேண்மின் எதிர் வாவர்களும்' என்கிறார். ஆங்கு அமர்த்திரு அருமறை அந்தணர் வாவரும் ஆச்சரியத்தால் நவ நிமிர்த்தி "நன்றுமது நம்பர இவண் நீர்மொழியின் நீர்மொழிய" தென்றார். 'யான் ஒரு வழக்கினைக் கூறப்பெ றேன். அம்வழக்கைத் தீர்த்த பின்னர் உம் கூடமையை ஆற்றுங்கள்' என்று வ வர் கூற. 'உமது வழக்கைக் கூறுங்கள். அது முடிந்த பின்னரே வதுமைய ஆரம்பிப்போம்' என்றனர் அவையில் குழுமியிருந்தவர்களும்.

உடனே 'இந்தாவதூரன் எனது அடிமை' என்று இவ்வுலக உயிர்கள் அந் தையும் ஆட்கொண்டுவிட்ட முறைவனுவிய அம்முதியவர் கூறினார் இவர் உம அடிமையெனில் ஆதாரம் ஏதேனும் உண்டோ என்று மறைவயல்கள் புலவ 'இ நாவதூரானின் பாட்டன் எழுதிய ஆள்வினை ஓய இடேதா உளது' என்று கூறி அ அவையில் கரணத்தாக முன் நீட்டுகிறார். அவையின் கரணத்தான் அம்போலிக வாங்கிச் சூலைப் பிரித்து நன்றாக விசித்து. எழுதியுள்ள வாசகங்களை அவையி முன் படிக்கினும். அப்பயோரும், நாவதூராரும் ஆச்சரியத்தால் பதுமைய ின்றனர் பின்னர் அவ்வயோர் ஆரூரரைப் பார்த்து 'நீர் தோற்றி'; தி முனியர்க்கு 'பாண்மைவீடுவல் செய்தல் கடல்' என்று விளம்புகின்றனர். 'ம

நறியிதுவேயாகில் யான் இதற்கு இரைகிறேன்' என்று நாவலாராரும் உடன்படு
 ரார். பின்னர் இறைவன் தாம் யார் என்பதைத் தெரிவித்து நாவலாராரை
 னைற வாழ்வில் முறைய விடாது தடுப்பதே தனது நோக்கம் என்று கூறி ஆட்
 ண்டு விட்டார் என்கிறது தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்.

மேற்கூறிய இப்புராணத்தின் வழக்காடும் காட்சியைத் தஞ்சைப் பெருவுடை
 ர் கோயில் உண்ணாழியின் பின்பக்கச் சுவரில், சோழர் காலத்து ஒவியன் ஒருவன்
 து கைவண்ணத்தாலும் செந்தளித் திறனாலும் உயிரோவியமாக நம் கண்முன்
 ட்டியுள்ளான்.

ஒவியத்தில் மண்டபம் காட்டப்பட்டுள்ளது. மண்டபம் சாதாரண மண்ட
 பம் அல்ல. பல தோரணங்கள் நிறைந்த மண்டபம். தோரணத்தின் நடுவில் இரு
 ன் மடம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. தோரணத்தின் சிறு வரி காணப்படுகிறது.
 ம் தோரணங்களையும் தாங்கி ஐந்து தூண்கள் நிற்கின்றன. மூன்று தூண்
 னும், இரண்டு தூண்கள் கவரோடு ஒட்டியும் தீட்டப்பட்டுள்ளன. தூண்
 னதகை. தாமரை இதழ் விரிந்த நிலையில் காணப்பெறும் பலகை ஆவியைவகளை
 னையதாக இருக்கின்றன. தூணின் அமைப்பும் தோரணத்தின் எழிலுமே இது
 ழர் கால ஒவியம் என்பதைத் தெளிவாக்கிவிடுகின்றன.

மண்டபத்தின் நடுவில் மறைபவர்கள் பலர் சுடிசிருக்கின்றனர். அனைவரும்
 ன்ந்த நிலையில் உள்ளனர் முதியோராய் அமர்ந்திருப்போரின் கைகளில் ஒவியச்
 னடி காணப்படுகிறது. அந்த ஒவியச் சுவடிகள் வழக்கு மன்றத்தில் சந்தேகம்
 ன்படும்பொழுது பார்த்துக் கொள்வதற்கு உதவும் சட்ட நூல்களாக இருக்கலாம்.
 னையவர்கள் அனைவரும் அரையில் மட்டும் ஒரு வெண்துகில் உடுத்தியிருக்கின்ற
 . அதுவும் முழங்காய் அளவுக்கே நீண்டுள்ள பஞ்சகச்சமாபக் காட்சியைக்கொடு
 தாளில் ஒரு வெண்துகில் மட்டுமே காணப்படுகிறது ஒவ்வொருவர் மார்பிலும்
 னூல் காணப்படுகிறது. அனைவரும் குடுமி உடையவராய் பெரும்பாலோர் தாடி
 னை உடையவராய் காட்சி அளிக்கின்றனர். தெற்றியில் திருநீறு காணப்படுகிறது.
 இது அவர்கள் விவாசாரியர்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது.

இவர்கள் மத்தியில் வயோதிகர் ஒருவரும் வாலிபர் ஒருவரும் நேருக்கு நேர்
 நிற்கின்றனர். வயோதிகர் அரையில் கோவணத்தையும் தோளில் வெண்துகிலைப்
 னூராய் அணிவதுபோன்று சுற்றியும் அணிந்திருக்கிறார். தலைமயிர், தாடி ஆவியைவ
 னைரத்து அவருடைய வயோதிகத் தன்மையைப் பறை சாற்றுகின்றன. குறை
 னியத்தக்க தாழ்ந்த காதுகளைக் கொண்டிருக்கிறார். வணது கையில் விரிந்த ஒவிய
 ம் இடது கையில் குடையுமாக, நேரே நிமிர்ந்து நிற்க முடியாது சிறிதே உனி
 னற்கும் நினை. கண்களினே ஒரு சுமீர்ப்பு பார்வை. வாய் ஏதோ கேட்கும் நினை
 த்திரத்தினே தீட்டப்பட்டுள்ள இத்த உருவையும் தடுத்தாட்கொண்டபுராணத்தின்.

காதிவணி கண்டுகை வடித்த குறை தாழ்
 கோதியணி மார்பினை தான்கொடு தோளில்
 மீதுபனை வுத்திய வெண்குறையுட்க்க
 ஆதாம் மறைக்குடை வணிக்கரம் வினக்க
 பண்டசரி கோவண உடைப் பழகை கரக்
 கோண்டதொர் சழங்குடை மார்த்தற்கு கோண்
 வெண்குறையுடன் குறை முடித்து விடு வேணுந்
 தண்டொருகை கொண்டு வுளி தற்கு தடை கொண்

என்று சுறப்பட்டிருக்கும் சிவபெருமானின் வயோதிகத் தன்மையையும் ஒப்பு
 நோக்கினால் இவ்வுருவத்தைப் பார்த்துத்தான் சேக்கிழார் பெருமான் செந்தளித்
 தாரோ என்று எண்ணும்படியாக அமைந்துள்ளது.

நம்பிக்ஞரார் பார்த்தாரைப் பரவசப்படுத்தும் பருவத்தினராய், களை ஒருவராய், அழகே உருவாய்க் காட்சி அளித்தார் என்றெல்லாம் தடுத்தகொண்டபுராணம் போகும்.

‘மன்னவர் திருவுத் தங்கள் வைதிகத் திருவும் போக்க
தன்னவர் விழவு கொன்ன நகியாரார் தாதன்
தன்னடி மனத்துட் கொண்டு தருத்திரு தீறு சாததிப்
போன்னனி மணியார் போகப் புரளி மேற்கொண்டு போத்தார்’

என்ற வரிகளின் வாயிலாக.

இவ்வொலியத்திலும் அவரது அழகு பொருந்திய உருவம் மிக உன்னதத்தில் தீட்டப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அவரது நிலை மிகவும் அஞ்சி நடுநடுக்கி எந்த செய்வதென்று தெரியாமல் விழிக்கவும் நிலையாக உள்ளது. சுந்தரர் நிற்கும் நேரத்தைக் காண்கையிலேயே அவர் வழக்கில் தோற்றுவிட்டார் என்பதை உணர்வதாக உள்ளது.

வயோதிகராய் வந்த இறைவனின் கையில் ஒரு ஓலையும், சிவாச்சாரியார்க்கு கையில் ஒரு ஓலையும் காணப்படுகின்றன. இதில் சிவாச்சாரியார்களின் கையில் உள்ள ஓலை ‘அவைவிலே முதியவரைப் பார்த்து நீவிர் கூறுவதற்கு ஆதாரம்

‘கூட்சியில் ஆவணத்தினவற்றி மற்றவரை தங்கள்
காட்சியில் முன்றிலொன்று காட்டுகோம்’

என்று மறைவவர்கள் கேட்க, முதியவரும் தாம் வைத்திருந்த ஓலையை எடுத்து கொடுத்து நீங்கள் இதிலே காணவாம் என்று காட்ட, அதை வாங்கிப் பார்க்கில் ஓலையாக இருக்கலாம். அதைப் பார்த்த மறைவவர்கள் அனைவரும் திகைக்கின்றன ஒருவரையொருவர் ஆச்சரியத்தால் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். சிலர் சுந்தரனுக்குப் பார்க்கின்றனர். கரணத்தான் கையிலே தரப்பட்டிருக்கின்ற ஓலையில் ‘இப்ப அறிவேன் (இர)வேளைப் பகவாக’ என்று சோழர் காவ எழுத்தில் எழுதப்பட்டுக்கிறது. அவ்வெழுத்துக்களும் அவ்வொலியம் சோழர் காவத்தைச் சார்ந்த என்பதை நிரூபிக்கின்றன. எழுத்துக்கள் காணப்படும் அப்பகுதி ஓலையின் இறுதி பகுதியாகும். ஓலையிலே சாட்சிகளாகக் கைவொப்பமிட்டுள்ள பகுதியொன்று எனவே இதைக் கண்ணுற்ற அனைவரும் ஒத்துக் கொண்டு சுந்தரர் முதியவர் அடிமைதான் என்று தீர்ப்பளித்து விடுகின்றனர்.

முதியவரின் கையில் காணப்படும் மற்றொரு ஓலை, முதலிலே கொடுத்த ஓலையைச் சுந்தரர் கைப்பற்றி மிழித்தெறித்தவுடன் ‘அந்த ஓலை ஒன்றுதான் உன், என்று எண்ணுக. அது வெறும் பிரதிதான், மூல ஓலை இங்கு என்னிடமே உள்ளது என்று காட்டும் மூல ஓலையாக இருக்கலாம்

இவ்வாறு ஒலியத்தின் வாயிலாக ஒரு உன்னத நிகழ்ச்சியைப் படைத்த காட்டியுள்ள அச்சிற்பியின் இறனை எவ்வாறு புகழினும் தரும். வழக்காரும் நிகழ்ச்சியையும், மறைவவர்களும் சுந்தரரும் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திகைக்கு திகைப்பையும், முதியவர் தம் வழக்கு வெற்றி பெற்றது கண்டு பெருமிதத்தோடு நிற்கும் நிலையையும் காண்கையில் ஓலையின் தான் கேள்விபுற்ற பாட்டுக்கு வடிகத்தானா துள்ளி வடித்தெடுத்த வண்ண ஒலியத்துக்கு ஏற்பப் பாட்டமைந்ததா என்ற ஒரு சந்தேகத்தைத் தூண்டிவிடுகிறது இந்த எழிவார்த்த ஒலியம்.

9 JUL 1978

பதியம் பாட பார்வை இழந்தோர்

கு. தாமோதரன் எம். ஏ.

கல்வெட்டாய்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை.

இருபதாம் நூற்றாண்டில், அறிவியலில் ஆச்சரியப்படத்தக்க அளவு வளர்ச்சி பெற்றுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில், தமிழக அரசு கண்காணிப்பு இயக்குகின்ற இழந்தோர்க்குக் கண்ணொளி வழங்கிடவும், உடல் கணமற்றோர்க்கு அரசுப் பணிகளில் முதலிடம் அளித்திடவும் முன்வந்து அரிய சிபாரிசை ஆற்றி வருகிறது.

இத்தகைய அரும்பணி இன்றைக்கு 865 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே நம் தமிழகத்தில், சோழர் காலத்தில் நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதை நமக்கெல்லாம் ஆச்சரியமாக இருக்கிறதல்லவா? அதுபற்றி தெரிவிக்கக் கல்வெட்டு ஒன்று இன்றளவும் நல்ல முறையில் காணப்படுகிறது.

தென் ஆற்காடு மாவட்டம், விழுப்புரம் வட்டம் திருவாமாத்தூரில் உள்ள 'ஆளுடைய அழகிய தேவர் கோயிலில்' சோழ மன்னன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் இரண்டாம் ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டு) பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது. இது மிகவும் அழகியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இக்கல்வெட்டு திருவாமாத்தூரில் எழுந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கல்வெட்டு திருவாமாத்தூரில் எழுந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆளுடைய அழகிய தேவர் கோயிலுக்குத் தனிச் செறப்பு உண்டு. இன்னும் இங்கு திருப்பதியம் பாடியவர்களைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆளுடைய அழகிய தேவர் கோயிலுக்குத் தனிச் செறப்பு உண்டு. இன்னும் இங்கு திருப்பதியம் பாடியவர்கள் பிறவிக் குழுடர்கள். பார்வை குறைபாடு உள்ளவர்களுக்குத் தென்படுகின்ற புறக்கண்கள் இவர்களுக்கு இருந்தும் அவைகள் பயன்படாது போகவே அக்கண்களால் பார்வை உணர்ந்தவர்கள். இதன் காரணத்தாலே என்னவோ திருப்பதியம் பாடும் பேறு பெற்றனர்.

திருப்பதியம் பாடும் பொறுப்பை பதினாறு குழுடர்கள் வகித்துள்ளனர். இவர்களுக்கு வழிகாட்டும் பணிக்கு இருவர் அமர்த்தப்பட்டனர். திருப்பதியம் பாடுபவர்கள் குழுடர்களாக இருந்த காரணத்தால், இவர்களுடைய உதவியாளர்களைக் கல்வெட்டு 'கண்காட்டுவார்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. எவ்வளவு பொருத்தமான சொல் இது. கண் இழந்துள்ளவர்களுக்குத் தங்கள் கண்களின் துணையால், அவர்களுக்குக் கண்ணொளி இருந்து வழிகாட்டுவதால் 'கண்காட்டுவார்' என்று அழைக்கப்பட்டனர் போலும்.

கண் இல்லாதவர்கள் இவ்வகையில் வாழத் தகுதி கற்றவர்கள் என்று கருதி புறக்கணிக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் வாழ்வில் இனி ஒளி இல்லை என்று கருதப்பட்டது. இந்த ஒளி இல்லாத விளக்குகளை சோழர்

காவச் சமுதாயம் புறக்கணித்ததா? இல்லை. அப்பொழுது அமைந்தியில் அரசும், அரசனும் இத்தகைய குழுடர்களுக்கு வாழ்வளிக்கத் தவறல்கள் திருப்பதியம் பாடுபவர்கள் குழுடர்களாக இருந்தாலும் நன்கு கற்றிரல்கள் வர்கள் ஆதலால் அவர்களைப் புறக்கணிக்காமல் இறைவனுக்கு திருக்கடையம் பாடும் பேற்றை அவர்களுக்கு அளித்தனர்.

திருப்பதியம் பாடிவரும் குழுடர்கள் பதினாறு பேர்களுக்கும், காட்டுவார் இருவருக்கும் சேர்த்து பதினெட்டு பேர்களுக்கு உணவுவும் அளிக்கப்பட்ட நெல்லின் அளவு குறிக்கப்படுகிறது. நான் ஒன்றுக்கு, ஒன்றுக்கு பதக்கு நெல் வீதம் பதினெட்டு பேர்களுக்கு மூன்று நெல் அளிக்கப்பெற்றது. (ஒருபதக்கு - இரண்டு மரக்கால், பன்விர மரக்கால் - ஒரு கலம்) முன்னூற்று அறுபது நாட்களுக்கு பதினெட்டு பேர்களுக்கு ஆயிரத்து எண்பது கலம் நெல் அளிக்கப்பெற்றது. ஆளுக்கு எண்பதைக் கல்வெட்டு 'பேரால்' என்ற சொல்வால் குறிக்கி இதைக் கல்வெட்டு கீழ்க் கண்டவாறு குறிக்கிறது.

"திருப்பதியம் பாடிவரும் குழுடர்கள் பேர் பதினாறுவரும் ஆகக் களுக்கு கண்காட்டுவார் இருவரும் ஆகப்பேர் பதினெண்மர்க்கு பேர் நெல்லு பதக்காக நானொன்றுக்கு நெல்லு முக்கலமாக நான் முன்னூற்றுபதுக்கு நெல்லு ஆயிரத்தெண்பதின் கலமும்...."

இது தவிர இவர்கள் அணிந்து கொள்வதற்கு ஆடை எவ்வழங்கப் பெற்றது என்பதையும் அறிய முடிகிறது. இதைப் 'புடக் முதல்' என்று கல்வெட்டு குறிக்கிறது. 'புடவை முதல்' என்பது திருப்பதியம் பாடுபவர்களுக்கும், அவர்கள் உதவியாளர்களுக்கும், கட்டிக் கொள்ளுணிக்காகக் கொடுத்ததைக் குறிக்கிறது. 'புடவை' என்ற சொல் அல்லது ஆடை என்ற பொருளில் வழங்கி வந்திருக்கின்றது. இதைத் தம்பரத்தில் உள்ள 'ஆடவல்லப் பெருமான்' கோயிலில் உள்ள முதல் இராஜேந்திரனின் இருபத்து நான்காம் ஆட்வியாண்டு (கி.பி. 11-ஆ நூற்றாண்டு) கல்வெட்டு குறிக்கிறது. சாலைமண்டபன் (சமைவல்கார ஒருவனுக்கு உணவுக்காக ஆறு நாழி நெல்லும், அவனுக்கே புடவை (ஆடைக்கு) தனியாக நெல்லும் அளிக்கப் பெற்றது. இதே போல் கோயிலில் பணி செய்யும் பெண்டுகள் ஐந்து பேர்களுக்கு உணவுக்க குறணி நெல்லும், அவர்களுக்கே புடவைக்கு பத்து கலம் நெல்லு அளிக்கப்பெற்றது என்பதை நோக்கும் பொழுது 'புடவை' என்ற சொல் ஆண், பெண் இருவரும் உடுத்திக் கொள்ளும் ஆடையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இதே பொருளில் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காவத்திற் 'புடவை' என்ற சொல் வழங்கி வந்திருக்கின்றது. ஆனால் இப்பொழுது புடவை என்ற சொல் பெண்கள் கட்டிக் கொள்ளும் 'சேலைவை' மட்டுக்குறிக்கிறது.

புடவை முதலுக்கு ஆள் ஒன்றுக்கு மூன்று மாதத்துக்கு ஒரு கல் வீதம் ஆண்டொன்றுக்கு நான்கு காககள் வழங்கப்பெற்றன. அந்

பத்தியின் பதினெட்டு பேர்களுக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு எழுபத்திரண்டு மக்கள் ஆயின்தன. ஒரு காசுக்கு இருபது கலம் நெல் வீதம் எழுபத்திரண்டு காசுகளுக்கு ஆயிரத்து நானூற்று நற்பது கலம் நெல் கொடுக்கப் பெற்றது. இந்த நெல்லுக்கு ஒரு வேலிக்கு நூற்று இருபது கலம் வீதம் பன்னிரண்டு வேலி நிலத்தைக் கைக்கொண்டு திருப்பதியம் ஸ்வாமி பதினெட்டு பேர்களும் மூன்று வேலியும் (மூன்று சத்தியம்) பத்தியிலுக்கு வந்து திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ் செய்து வந்தனர் என்று சொல்லிவட்டு குறிக்கிறது.

அப்பர் பெருமான் தமது திருவாமாத்தூர் திருப்பதிகத்தில்

“ பண்ணிற் பாடல்கள் பத்திசெய் வித்தகர்க்கு)

அண்ணித் தாகும் அமுதினை ஆமாத்தூர்

சண்ணிப் பாணத்த மர்க்கணித் தாயதோர்

கண்ணித் பாவையன் னுணவன் காண்டினே ”

இது ஆமாத்தூர் இறைவனைப் பாடுகின்றார். பத்தியின் பெருக்கால் இறை வந்தடைந்து திருப்பதியம் பாடிய அடியவர்களுக்குக் கண்ணின் பாவையைப் போன்று விளங்குவான் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இக்கல் லாட்டில் குறிக்கப்படும் திருப்பதியம் பாடும் குருடர்களுக்கு இவ்விறைவனை ஈவை அளிக்கும் பரம்பொருளாக விளங்கினானே என்ற ஐயத்தை இப் பியம் உண்டாக்குவது தோக்கத்தக்கது.

இ து எ ன் ன ?

ர
ட
ட
ட
பு
ட
த
ய
ல்

இதைப்பற்றிய
வினா செய்திகள்
என் வரலாற்றுக்குரியன.

கொங்கு நாட்டில் வருணாதேவன் வழிபாடு

மா. சந்திரமூர்த்தி, எம்.ஏ.,
அகழ்வாய்வாளர், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

உலகில் பல பகுதிகளில் வாழும் ஆதிவாசிகளிடமும், உழவர்களிடமும் மழையை வேண்டி கடவுளை வணங்கும் வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. இத்தகைய வழக்கத்தை தமிழகத்திலும் தொன்று தொட்டு உள்ளன. மழை வேண்டி குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள குறவர்கள் தெய்வத் வழிபாட்டார்கள் என்பதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் கூறும். தநாட்டில் மழையை வேண்டி செய்யும் சடங்குகளாக 'கொடும்பாளி' க இழுத்தல்', 'மழைக் கஞ்சி எடுத்தல்' போன்ற வழக்கங்கள் இன்றும் உள்ளன.

இச்சடங்குகள் தொடர்பாக மக்கள் பல வாய்மொழி இலக்கியங்களையும் தொன்று தொட்டுப் பாடி வருகின்றனர். இவ்வாய்மொழி இலக்கியங்கள் இடத்திற்கும், சூழலுக்கும் ஏற்ப பல மாற்றங்களூடல் விளக்கின்றன. பொதுவாக மழை பெய்யாத காலங்களிலும், மழை மிகுதியாகப் பெய்து மகிழ்ச்சி பெற்ற நேரங்களிலும், மழை தேவைக்கு மேல் மிகுதியாகப் பெய்து பாதிக்கப்பட்ட காலங்களிலும் கிராம மக்கள் பல நாட்பாடல்கள் பாடுவதுண்டு.

குறிப்பாக இக்கட்டுரையில் திருச்சி மாவட்டம், கருஜூர்ப் பகுதியில் உள்ள நாட்டுப் பாடல்களும், அதுபற்றிய சடங்குகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய பாடல்களை, தமிழகத்தில் நாட்டுப் பாடல்களைத் தொகுத்தளித்த திரு. வி. வா. ஜகநாதன், திரு. பெ. தாரன், திரு. செ. அன்னகாரி திரு. நா. வானமாலை ஆகியோரின் தொகுப்பு நூல்களிலும் காணலாம்.

இத்தகைய வழிபாட்டுச் சடங்கிற்கு 'மாலக் கண்ணிச் சோறு' என்றும் 'மழைக் கஞ்சி எடுத்தல்' என்றும் பெயர்கள் வழங்குகின்றன.

மழைக் கஞ்சி எடுக்கும் முறை:

தொடர்ந்து மழை பெய்யாதக் காலங்களில் கிராமத்துக் கள்ளப் பெண்கள் கூட்டமாக ஒன்று கூடி, சுடுமண் கவயத்தை கையில் ஏந்தி கொண்டு வீடுதோறும் சென்று மழைக் கஞ்சி எடுக்கச் செல்வர். செல்லும் பொழுது தங்கள் வறுமையின் நிலையை தெளிவுபடுத்தும் பாட்பாடுவர். அப்பாடலில் அவர்கள் வறுமையும், வருணன் வழிபாடுவானிலை அறிவும் தெளிவாகக் காணலாம். துட்டுக்கு தெஸ் வாங்கி தோடம் தெளித்து வைத்து, வானத்தை நோக்க, வந்த மழைப் போகும் காட்

1. திருச்சி மாவட்டம் கருஜூர்ப் பகுதியில் கட்டுரை ஆசிரியர் தேரிடையர் மக்களிடம் தொடர்பு கொண்டு தொகுத்தவை.

ர்களை வாட்டமுறச் செய்கின்றது. வட்டிக்கு தெம் வாங்கி வயல் எல்
ம் தெளித்து வைத்து, வானத்தை நோக்க வந்த மழை செல்லும் குறி
. ஏழை தெஞ்சங்களை வறுமையில் கமை தாங்கியாக்குகிறது.

வானவீதியில் உள்ள ஒன்பது கோள்களில் 'வெள்ளி' என்ற கக்
னைப் பற்றி பண்டு அறிந்திருந்தனர். சூரிய மண்டலத்தில் ஒளி யிக்க
கள் இதுவே ஆகும். வெள்ளி கோள் தென்நிசை எழுதல் நிய நிகழ்ச்
ன் அறிகுறி என்றும், வெள்ளி கோள் வடநிசையில் நிவ்லாமல் நிசை
ந்து தெற்கேகின் நாட்டில் மழை பெய்யாது வற்கடம் உண்டாகும்
றும் பண்டைய தமிழ் மக்கள் நம்பினர். இதனை சங்க இலக்கியங்கள்
த்துக் காட்டுகின்றன.

'இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்' -புறம்(35:7)

'தென்றிசை மருங்கின் வெள்ளி போடினும்' -புறம் (117:2)

'வெள்ளி தென்புலத் துறைய வினைவயற்
பள்ளம் வாடிய பயினில் காலை' -புறம் (388:1-2)

'வசையில் புகழ் வயங்கு வென்யின்
நிசை திரிந்து தெற்கேகினும்' -பட்டிய (1-2)

'விரிகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்' -சிலம்பு (10:103)

இவ்வாறு வெள்ளிக் கோளைப் பற்றி சங்க இலக்கியம் காட்டும்
த்துக்களை இருபதாம் நூற்றாண்டில் கருலூர் பகுதியில் உள்ள கிராம
களின் வாய்மொழி இலக்கியத்திலும் காணலாம். அப்பாடலை நோக்கு
ளாம்.

'விண்ணியிலே மாக்கரைச்சி
கங்கையிலே கோலம் போட்டு
கோலம் கலையலியே
கொள்ளை மழை பெய்யலியே!

சட்டிலியே மாக்கரைச்சி
சாலையெல்வாம் கோலம் போட்டு
கோலம் கலையலியே
கொள்ளை மழை பெய்யலியே!'

வட்டிலியே மாக்கரைச்சி
வாசலியே கோலம் போட்டு
கோலம் கலையலியே!
கொள்ளை மழை பெய்யலியே!

வெள்ளி தென்நிசையில்
வெண்மேகம் வடநிசையில்
வெள்ளாமை நம்பி நிற்கும்
வெள்ளாமை எத்திசையில்!

துட்டுக்கு தெம் வாங்கி
தொட்டம் தெளிச்சி வைச்சி
துட்டோ சுமருதய்யா
தொடுத்த மழை போயிடுச்சே!

வட்டிக்கு நெல் வாங்கி
வயலெல்லாம் தெவிச்சி வைச்சி
வட்டி கமருதய்யா
வந்த மழை போய்டுச்சே !

கம்பம் பயிரெல்லாம்
கரையான் அரிக்காது
அந்தரவம் கேட்டு
வந்திறங்கு வருணதேவா !

சோள பயிரெல்லாம்
சோக்கான் அரிக்காது
அந்தரவம் கேட்டு
வந்திறங்கு வருணதேவா !

புஞ்சை பயிரெல்லாம்
பூச்சி அரிக்காது
அந்தரவம் கேட்டு
வந்திறங்கு வருணதேவா !

இத்தகைய கருத்துப் பொதிந்தப் பாடலை கவுண்டர் இனப்பெண் பாடிக்கொண்டு, கஞ்சிக் கலயத்தை கையில் ஏந்தி வீடு வீடாகச் செல் அப்பொழுது ரொமத்தினர் சோறு, கம்பஞ் சோறு, சோளக் கூழ், வரகூழ், அரிசிக் கஞ்சி முதலியவற்றை உப்பில்லாமல் கலயத்தில் இரு இத்தகைய முறைக்கு மழைக் கஞ்சி எடுத்தல் எனப்பெயர், இத்தகைய வழக்கு கொங்கு நாட்டில் பிற பகுதிகளிலும் இருப்பதாக அறிகிறோம்.

வழிபாடு :

உப்பில்லாக் கஞ்சியை கலயத்தில் பெற்றுக் கொண்ட கன்ளிப் பெண்கள் ஊரில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலுக்கு எடுத்துச் செல் பிள்ளையாரை வணங்கி வழிபடுவர். கஞ்சிக் கலயத்தை கோயிலின் பகுதியில் வைத்து, ஊரில் உள்ள கன்ளிப் பெண்கள் எல்லாம் கலயத்தை சூழ்ந்து வட்டமாக அமர்வர். ஊரிலுள்ள வெள்ளைச் சேலைக்கார விதவை பெருமகள் அக்கலயத்தில் உள்ள உப்பில்லா கஞ்சியை அகப்படையில் எடுத்த எல்லாக் கன்ளிப் பெண்களுக்கும் கொடுப்பாள். அப்பெண்கள் இருகை குவித்து கஞ்சியை வாங்கிக் குடிப்பர். ஒவ்வொரு பெண்ணும் கஞ்சியைக் கொடுக்கும் விதவை பெருமகள், தன் கையில் உள்ள அகப்படையால் எல்லோருடைய நலையிலும் தட்டுவாள். இவ்வாறு வழிபாடு செய்வர்.

பூசை முடிந்து, வானேந்திரம் செல்லு முன் கஞ்சிக் கலயத்தை சூழ்ந்துள்ள பெண்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒப்பாரி வைப்பர். அப்பாடல் கண்ணீரில் பூத்த கவிதை மலர்களாக விளங்குவதைக் காணலாம்.

பணத்துக்கு நெல் வாங்கி
பாடெல்லாம் நாத்து விட்டேன்
பத்தி நீங்க பாராக்களை

பத்திலியா புலம்பு வதை
பாடெல்வாம் வாடு வதை!

கடனுக்கு நெல் வாங்கி
காடெல்வாம் நாத்து விட்டேன்
கண்டு நீங்க பாருக்களைன்
கர்ணியா கவங்குவதை
காடெல்வாம் வாடுவதை!

துட்டுக்கு நெல் வாங்கி
தோட்டமெல்வாம் நாத்துவிட்டேன்
தோப்பேறிப் பாருக்களைன்
தோகை மயில் புலம்புவதை
தோட்டமெல்வாம் வாடுவதை!

அசனுக்கு நெல் வாங்கி
அசனாரு நாத்து விட்டேன்
அண்டி நீங்க பாருக்களைன்
அருத்திலியா புலம்பு வதை
அசனாரு வாடுவதை!

ஏவத்துக்கு நெல் வாங்கி
ஏகதேசம் நாத்துவிட்டேன்
எட்டி நீங்க பாருக்களைன்
ஏத்திழையா புலம்புவதை
ஏகதேசம் வாடுவதை! 2

விவசாயத்தையே நம்பியிருக்கும் ஏழை மக்கள் அசனுக்கும், பணத்
தும், கடனுக்கும், ஏவத்திற்கும் நெல் வாங்கி நிலங்களில் நாற்றுவிட்டு
வழ இல்லாமல் பயிர்கள் வாடும்பொழுது அவர்கள் மனதில் ஏற்படும்
எப்பக் கமைகளை இப்பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது.

தேசத்திரம் செல்லுதல் :

பெண்கள் எல்லாம் கோயிலில் கூடி வழிபட்டு கஞ்சியைக் குடித்து
புகை பிறகு, வெற்றுக்கவயம், அகப்பை, பிரிமனை ஆகியவற்றை எடுத்த
க்கொண்டு, குழத்தைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு ஊரின் எல்லை
ண்டிச் தேசாத்திரம் செல்வர். இப்படி செல்வதை 'வானேத்திரம்
ல்லுதல்', 'தேசாத்திரம் செல்லுதல்,' 'பரதேசம் செல்லுதல்' என்று
வாறு அழைக்கிறார்கள். தேசாத்திரம் செல்லும் வழக்கம் பாண்டி நாட்
ம் உண்டு. இப்படி செல்லும்பொழுது மழையின்றி வருந்தும் துயிரினை
டவாகப் பாடுவர். அவற்றுள் ஒரு சில காணலாம்.

பூயியை	நம்பியவல்லோ	வருணமகாதேவா!
புள்ளைகளை	பெத்துவிட்டோம்	வருணமகாதேவா!
பூமிசெய்யும்	கோளாறு	வருணமகாதேவா!
புள்ளதொத்தி	வாடுதப்பா	வருணமகாதேவா!
மானத்தை	நம்பியவல்லோ	வருணமகாதேவா!
மக்களைப்	பெத்துவிட்டோம்	வருணமகாதேவா!

மானம் பண்ணும் கொளறு வருணமகாதேவா !
 மக்க தொத்தி வாடுதப்பா வருணமகாதேவா !
 வேலித் தழைப்பறிச்சி வருணமகாதேவா !
 வீரவெல்லாம் கொப்புளங்க வருணமகாதேவா !
 கள்ளி தழைப்பறிச்சி வருணமகாதேவா !
 கையெல்லாம் கொப்புளங்க வருணமகாதேவா !
 கொப்புளங்க புண்ணற வருணமகாதேவா !
 கோடிநாள் செல்லுதுங்கோ வருணமகாதேவா !

என்ற பாடலைப் பாடுகின்றனர்.

பின்னர் சுஞ்சிக் கவயத்தை வெள்ளைச் சேலை உடுத்திய விநாயகரின் எல்லையிலோ, மந்தையிலோ அல்லது கடுகாட்டிலோ பேசு உடைபடாள். அவ்வாறே அவர்கள் கொண்டுசென்ற அகப்பை, மனை, சட்டி முதலியவற்றையும் தூக்கி எரித்துவிடுவார்கள். மந்தையிட்டு ஊர் எல்லையை நெருங்கி வரும்பொழுது மறுபடியும் வருணதேவ வழிபட்டுப் பாடுவார்கள். தெற்கே சென்ற வெள்ளி மீண்டும் வந்து வந்தால் நீங்கி, வயல் எல்லாம் நீர் பெருகி வற்றாத வளம் பெற வேண்டும் என்று வருணதேவனை வேண்டிப் பாடுவார்கள்.

பாஞ்சாங் கவம்பை வெட்டி
 பஞ்சாங்க மேழி செஞ்சி
 முகம் சேர்த்து நிக்கிருக்க
 அத்தரவம் கேட்டு
 வந்திறங்கு வருணதேவா !
 வடக்கே வெள்ளி வர
 வயலெல்லாம் நீர் சேரலிய
 அத்தரவம் கேட்டு
 வந்திறங்கு வருணதேவா !

பொதுவாக இப்பாடலைப் பாடி அப்பெண்கள் கிராமத்தை அடைபொழுது மழை வந்துவிடுகிறது. அப்படி மழை பெய்யாவிட்டால் லூரில் உள்ள குடியானவர்களும், வாலிபர்களும் ஒன்று சேர்த்து பெண்களை ஊரின் எல்லைக்குள் வரவிடாமல் மறித்து நிறுத்துகிறார்கள். ஆனால் இவ்வழிபாட்டு சடங்கிற்குப் பிறகு பெரும்பாலான நேரங்களில் மழை வருவதாக நம்புகின்றனர். ஒரு சில நேரங்களில் வராமல் போகும் உண்டு.

கிராம மக்கள் இறைவனிடம் கொண்டுள்ள பயமும் பக்தியும் எல்லையற்றது. மக்கள் நம்பிக்கை பெரும்பாலும் வீண்போவதில் இவ்வருணதேவன் வழிபாடு மூன்று நாட்களிலிருந்து ஆறு நாட்கள் வரை சில கிராமங்களில் தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. இச்சடங்குக்கும் ஆறு நாட்களுக்குள் மழை வந்துவிடுகிறது என நம்புகிறார்கள். மழை வந்தால் மீண்டும் மகிழ்ச்சி பொங்க ஊரில் உள்ள ஆடவர்கள் பாடி, அப்பெண்களை ஆரவாரத்தோடு ஊருக்குள் அழைத்துச் செல்வர்.

நாடு செழிக்கடுத்து
 நல்ல மழை பெய்திருந்து
 ஊடு செழிச்சிருந்து
 ஒத்த மழை பெய்திருந்து
 கொவ்வ செழிச்சிருந்து
 கொள்ளை மழை பெய்திருந்து
 கோளு திரிஞ்சிருந்து
 கோடை மழை பெய்திருந்து
 காலை செழிச்சிருந்து
 காசி மழை பெய்திருந்து
 வாங்க ஆயா ! வாங்க !!

இத்தகைய முறையில் மழைக் கஞ்சி எடுத்து வருணதேவனை வணங்
 வழக்கம் கருதுரைச் சூழ்ந்து வருகப்பட்டி, வெள்ளாளப்பட்டி, வாங்
 ளாளையம், வெண்ணமலை, நரிகட்டியூர், மூல காட்டானூர், ராமசரப்
 டி ஆகிய உள்ளங்களில் காணலாம். இவ்வாறு கிராம மக்கள் மழையை
 ஈர்பார்த்து ஏங்குவதும், மழை பெய்தவன் மகிழ்ச்சியில் வருணதேவனை
 எங்கிப் பாடுவதும் நல்ல நாட்டு இலக்கியங்களாகும்.

அளித்தவர்கள் :

1. திருமதி. மாணசி, வடுகப்பட்டி, கருஜர் வட்டம்.
2. திருமதி. அரக்காணி, வடுகப்பட்டி, கருஜர் வட்டம்.
3. திருமதி. ஏழனிவம்மாள், வெண்ணமலை, கருஜர் வட்டம்.
4. திரு. பிச்சை முத்து, வெள்ளாளப்பட்டி, கருஜர் வட்டம்.
5. திருமதி. பழனிவம்மாள், வெண்ணமலை, கருஜர் வட்டம்.

லச் சீர்திருத்தம் ஆங்கிலேயர் செய்ததா ?

“ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில்தான் தென்னாட்டில் நில உடைமைகள், உருதொழில்
 ிய அனைத்தும் சீர்திருத்தி அமைக்கப்பட்டன” என்ற ஒரு தவறான கருத்து
 ிடையே உண்டு. அவர்கள் வருகைக்கு முன் அது எவ்வாறு இருந்தது என்று
 ிதா அவர்களே கூறுகிறார்கள்.

“The lands in general appear to have constituted a clear private pro-
 perty, more ancient, and probably more perfect, than that of England.
 e tenure, as well as transfer of this property, by descent, sale, gift and
 rrigage is fortified by a series of regular deeds, equally various and
 rious.....

The proprietary right, is either vested in individuals, or in co-partner-
 e of persons, each of whom possesses an unalienable interest in the
 ate, proportioned to the share of the property of which he has become
 assessed.”

—The “Fifth report” of the Select committee on the affairs of the East India
 Company, vol. II; page. 77; London. 1812. India. 1866.

செய்யுத் திருமேனி. வி. பி. 12-ம் தூற்றூண்டு
மேஸ்பெருர்பன்எம், தஞ்சைமாவட்டம்.
வட்டளை காட்டவந்த நாயகர், என்னும் தலைப்பைப் லார்க்கவும்

உங்களுக்குத் தெரியுமா ?

வரலாற்றில் வடமதுரை என்று ஓர் ஊர் குறிக்கப்படுகிறது; அது எது மதுரையின் வடபகுதி அல்ல. வடதேசத்தில் உள்ள மதுராவும் இக்கலை கொங்கு நாட்டுக்காரர் தங்கள் ஊரில் ஒரு வடமதுரை இருக்கிறது என்று கூறுகிறார். அதுபோல இன்னம் பல இருக்கலாம். வரலாற்று வடமதுரை அமை அல்ல. சென்னைக்கு வடக்கே 37 கல்வில் அது இருக்கிறது. சுமார் 75000 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னால் அய்யூரில் மனிதன் வாழ்ந்திருக்கிறான்.

அது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? .... சுடுத்த இதழில் கல்.

இராஜராஜன்

ஓர் ஆய்வு

இரா. நாகசாமி.

இராஜராஜன் தமிழ்த் தாயின் ஒப்பருந் தலப்புதல்வன். அவனது ஆற்றல், அவன் விட்டுச் சென்றுள்ள அளப்பரும் கலைச்செல்வங்களை, அவனது ஆட்சித் திறனை, எங்கோ மூலையில் புற்றிட்டுக் கிடந்த திருமுறைகளைத் தேடி எடுத்து அளித்த பெருமைமைய, இன்னும் பல சிறப்புகளை நோக்கும்போது இம்மன்னன் இந்திய நாட்டிலேயே ஆண்ட மன்னர்கள் அனைவரிலும் தலைமையவன், சிறந்தவன். போற்றிப் புகழத் தகுந்தவன் என்பது தெளிவு. பல மன்னர்களைப் பற்றிய கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் கிடைத்திருக்கின்றன. அவற்றில் பல அன்று ஆண்ட அரசர்களைப் பற்றியச் செய்திகளைக் கூறுகின்றன. ஆயினும் இராஜராஜனுடைய கல்வெட்டுகள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவை. அவற்றில் பலவற்றை இராஜராஜன் எழுதும்படி தானே ஆணையிட்டான். ஆதலின் அக்கல்வெட்டுகளிலிருந்து அம்மன்னனுடைய சித்தனைகள் எவ்வாறு இருந்தன; அவன் செயலாற்றும் திறமை எவ்வாறு இருந்தது; அவனது தனித்தன்மை என்ன என்பனதையும் மிகவும் தெளிவாக நாம் அறிய முடிகிறது.

தஞ்சையில் இராஜராஜன் எடுப்பித்த பெருங்கோயிலில் பல கல்வெட்டுகள் இருக்கின்றன. இவற்றில் பல இராஜராஜனுல் கொடுக்கப்பட்ட நான்க்குடி (பரிசுகளைக்) கூறுகின்றன. பிற மற்றவர்கள் அளித்த பரிசுகளைக் குறிக்கின்றன. இராஜராஜன் அளித்த பரிசுகளை மட்டும் நாம் எய்தத்தால் அம்மன்னனின் சிறப்பை தெளிவாக அறியலாம். தமிழ்தாடு சென்ற தொல்பெருள் ஆய்வுத்துறை, தஞ்சைப் பெருவுடைமார் கோயில் கல்வெட்டுகள் என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலை வெளியிட்டுள்ளது. இராஜராஜன் கொடைகள் அதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கல்வெட்டுகள் :

இதில் பல அன்று வழக்கிலிருந்த அடுகலன்களின் பெயர்களை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. தளிகை, மன்னடை, கெண்டி, தட்டம், குடம், ஓட்டுவட்டில், கவசம், பாடிக்கம், நெடுமடல், மாளவட்டில், கறண்டுகைச் செய்தி, இலைச் செய்தி, தாரைத்தான்வட்டில், எச்சொப்பிக்கை, இலைத் தட்டு, முக்குவட்டை, கைவட்டை, வட்டில், பிள்ளாளம், கச்சோளம், ஓட்டுவட்டில், நெய்யுட்டை, குறுமடல் ஆகிய கலன்களின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இவற்றில் பெரும்பாலானவை பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டவை.

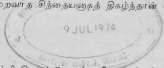
இவற்றில் சில எவ்வாறு இருந்தன என்பதையும் இராஜராஜன் தெளிவாக குறித்திருக்கிறான். "தூக்கத்தில் தலையில் வைத்த பதினாறு உட்பட பொன்வின் கொடிக்கருக்கு இரண்டும், சிங்கபாதம் இரண்டும் உட்பட தாளரத்தாள் வட்டில்" (இந்த வட்டிலின் தாள்கள் சிங்கக்காசுகள் போல் செய்யப்பட்டிருந்தன). 'மூக்கும், அடியும் உட்பட கவசப்ப அடியும் முழலும் உட்பட கறண்டிச்செப்பு.' "யாவிக்கால் நான்கும் லும் உட்பட இலைச்செப்பு" என இம்மன்னன் தான் கொடுத்த சிறு பாத்திரங்களின் உருவங்களைக் கூட தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது போற்றத்தகுந்தது. ஒரு நெய்முட்டை கூட விட்டுவிடாமல் பதிவு செய்து வைத்துள்ளது எந்த அளவிற்கு கோயில் பொருள்களைக் காக்க வேண்டுமென்று பின்வரும் சந்ததியினருக்கு எடுத்துரைப்பது போல் விளங்குவதைக் காண்கிறோம். இவற்றை இராஜராஜன் பரிசுவன்கள் என்று கூறுகிறான்.

இவற்றில் மற்றொரு சிறப்பும் உண்டு. இப்பரிசுவன்கள் எங்கிருந்து வந்த பொருளால் செய்யப்பட்டவை என்பதைக் கூட இராஜராஜன் குறிக்கிறான். தன்னுடைய பண்டாரங்களிலிருந்து கொடுத்தவை எவை? சேரமாளையும், பாண்டியர்களையும் மலைநாட்டில் தோற்கடித்து அங்கு பெற்ற பரிசுவன்கள் எவை? சேரமாளையும், பாண்டியர்களையும் மலைநாட்டில் தோற்கடித்தபோது கிடைத்த வெள்ளியைக் கொண்டு இங்கு செய்து அளித்த கவன்கள் எவை என்பதையும் தெளிவாகக் குறித்துள்ளது வியக்கத்தக்கது. தன்னுடைய பண்டாரத்திலிருந்தும், மாற்றரசர்களை வெற்றி கண்டபோது கொண்ட பண்டாரங்களிலிருந்தும், கொடுத்த பொன்னுடைய கவன்கள் எவை என்பதையும் தெளிவாகக் குறித்துள்ளான்.

இந்த கல்வெட்டுகளில் 'தனிகை ஒன்று' என்று பல கவன்கள் திரும்பத் திரும்ப எழுதப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். ஒரே வகையாக கவன்களை என் பலதடவை திரும்பத் திரும்ப எழுதவேண்டு தெளிவாகப் ஐயம் நமக்குத் தோன்றும். ஆனால் கல்வெட்டைச் சற்றுநீரையும், ஒரே பார்த்தால் இவ்வாறு எழுதியிருப்பதில் தோக்கம் பெட வேறுபடுவ வகையைச் சார்ந்த கவமாக இருந்தாலும் அவற்றின் எடைமும்பல் மிக தால் அவற்றைத் தனித்தனியாகக் குறித்துள்ளான். அது மட்ட குறைந்து அதிக எடையுள்ள கவத்திலே தொடங்கி படிப்படியாக எந்தையும் காண வருகின்ற வகையில் அவற்றை வரிசைப்படுத்தி குறித்துள்ளதைக் குறித்துள்ளாம். உதாரணமாக ஒரு கல்வெட்டில் முப்பது தனிகைகளை: 1, 980, 978 னான். 983 கழஞ்சு எடையுள்ளதில் தொடங்கி 982, 985 இந்த பட்ட என வரிசையாக எழுதப்பட்டுள்ளது எவ்வளவு கவனத்துடன் கவன்கள் டியல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும் தெளிவாகும். இரணியில் குறித்து ஒரே எடை உடையவையாக இருந்தால் அவற்றை ஒரே வகை எடுத்து விடுவதையும் காண்கிறோம். நெய் முட்டைக்குக் கூட வைத்திருப்பது இன்னும் சிறப்பாகும்.

“சிவபாத சேகரன்”

இராஜராஜன் தான் எடுப்பித்த கோயிலிலே தனது தெய்வத்தை நிகழிஷ்டை செய்து அதனுடைய வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளான். சிறந்த சிவபக்தனானதால் தன் தெய்வத்திற்கு இராஜராஜனின் உடைய பரமஸ்வாமி எனப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தான். அந்த தெய்வத்தினுடைய புகழை, பெருமையை தான் என்றென்றும் பொற்றி வணங்க வேண்டும் என்பது இராஜராஜனுடைய அவா. என்றென்றும் இராஜராஜனின் உடைய பரமஸ்வாமியின் புகழை வெளி உலகத்திற்கு எடுத்துரைக்கும் அடியானாக தன்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டான். அவன் பல காளங்களை இக்கோயிலுக்கு கொடுத்திருக்கிறான். அவை தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட காளங்கள் ஆகும். இரண்டு குழங்களை உடையவை. அவற்றில் ஒன்றில் சிவபாதசேகரன் என்றும், மற்றொன்றில் ஸ்ரீ இராஜராஜன் என்றும் பெயர் பொறித்தான். தஞ்சைப் பெருங்கோயிலில் இனிது உறைகின்ற பரம்பொருளின் நான் அணி விழாக்களில் நக்காளங்கள் ஊதப்படும்போது, அதன் மூலமாக ‘இராஜராஜனும்,’ ‘சிவபாதசேகரனும்’ அத்தெய்வத்தின் புகழை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தனர். அந்த அளவிற்கு இராஜராஜன் பக்திப் பெருக்கினால் சிவபிரானின் திருவடியை என்றும் மறவாத சிந்தையனாகத் திகழ்ந்தான் என்பதை இது நமக்குக் காட்டுகிறது.

வெற்றி மலர் :

மாற்றரசர்களை வெற்றி கொண்டு தன் தனிநகருக்குத் திரும்பிய போது இராஜராஜன் செய்த முதற்பணி தன் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் சென்று தங்கத்தினாலே பூக்களைச் செய்து தான் அடைந்த வெற்றிக்குக் காரணம் அப்பரம்பொருளே என்றும் அதனே தன்னை வெற்றிக்கு ஊக்கு தீர்த்தது என்றும் இதயம் நெகிழ வணங்கி அதன் திருவடிகளில் பொற்களை அட்டித் தொழுதான். “சத்தியாஸ்ரீனை எறிந்து எழுந்தருளி ந்து ஸ்ரீ பாதபுஷ்பமாக அட்டித் திருவடி தொழுதன திருபொற் பூ வ்று-தாமரைச் செயல் திரு பொற்பூ ஒன்று” எனக் குறிக்கிறான். இவ்ளாறு கொடுக்கப்பட்ட பூக்களும் கணக்கெடுக்கப்பட்டு எண்ண எடுக்கப்பட்டு பதிவு செய்யப்பட்டன.

அணிகலன்கள் :

இராஜராஜன் பெருங்கோயிலிலே இருந்த செப்புத் திருமேனி யுக்கும் பரம்பொருளுக்கும் அணிவிக்க ஏராளமான திரு ஆபரணங்களை வித்திருக்கிறான். இவற்றில் திருப்பட்டிகை, முத்துவளையல், திருமாவிலை, சீர்தம் முதலிய பல அணிகலன்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அவற்றையும் அழகாகவும், வரிசையாகவும் இராஜராஜன் பதிவுகளில் எழுதி வைத் திருக்கிறான். இவற்றை நோக்கும்போது இவ்வணிகள் எவ்வாறு செய்யப்

பட்டின, எவை எவை கொண்டு கட்டப்பட்டன என்பதையெல்லாம் அறிய முடிகிறது. இவ்வணிகலங்களை செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான முத்துக்களை இராஜராஜன் பெரியவுண்டயாரின் திருவடிகளிலே மலர்களாக அர்ப்பணித்து வணங்கினான் என்றும், அவற்றைக் கொண்டு இவ்வணிகள் செய்யப்பட்டன என்றும் அறிகிறோம். உண்டயார் ஸ்ரீ இராஜராஜதேவர், ஸ்ரீபாதபுட்பமாக அட்டித் திருவடி தொழுத என்று ஒவ்வொரு அணியிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். வட்டம், அணு வட்டம், ஒப்புமுத்து, குறுமுத்து, நிம்பொளம், பவிட்டம், அம்புமுத்து, கறடு, இரட்டை, சப்பத்தி, சக்கத்து, குளிர்ந்த நீர், சிவந்தநீர் என்ற பலவகை முத்துக்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது அக்காவத்திலிருந்து முத்துக்களின் வகைகளை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. இவ்வணிகலங்கள், அவற்றின் நிறைக்கு ஏற்ப வரிசைப்படுத்தி பதிவு செய்யப்பட்டன. நிறை எடுக்கும்போது சரடும், சட்டமும் நீங்க, உன்னே வைத்து செய்த அரசும், பிஞ்சும் சேர்த்து எவ்வளவு நிறை என்று கணக்கெடுக்கப்பட்டது தகவிலமேருவிடங்கள் என்று பெயர் பெற்ற ஒரு எடையால் (காகக்கம்) நிறை எடுக்கப்பட்டது.

நவரத்தினங்கள் :

இராஜராஜன் நவரத்தினங்களால் ஆன பல மோதிரங்களை அளித்திருக்கிறான். அவற்றில் முதலிலே குறிக்கப்படும் அணியில் நவரத்தினங்கள் எவை என்பதைத் தெளிவாக குறித்திருக்கிறான். வயிரம், நீலம் முத்து, புஷ்பராகம், கோமேதகம், பவழம், மரகதம், வைரோயம், மாணிக்யம் ஆகிய ஒன்பதும் நவரத்தினங்கள் என்று அறிகிறோம். அடுத்து குறிக்கப்படும் நவரத்தின மோதிரங்களைச் சுருக்கமாக 'நவரத்தினம் ஒன்பது' என்று கூறி முடித்து விடுகிறான். இதிலிருந்து நான் குறிப்பணிகளை எவ்வளவு தெளிவாகவும், குறிப்பாகவும் இராஜராஜன் எழுதுவன்னான் என்பதை அறியலாம்.

திருப்பதியம் :

இக்கோயிலிலே வழிபாட்டின்போது தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பாடித் தெய்வத்தைப் பரவ வகை செய்தான் அதற்காக நாற்பத்தெண்மண தேவாரம் ஒதுபவராக அமர்த்தினான். திருப்பதியம் விண்ணப்பம் செய்த என்று கூறுகிறான். திருப்பதியம் ஒதும்போது அவர்களுக்குப் பக்கவாதம்மாக உடுக்கையும், கொட்டி மத்தளமும் வாசிக்கப்பட்டன அவர்களுக்கு நான் ஒன்றுக்கு மூன்று குறுணி வீதம் தஞ்சாவூர் பண்டாரத்தினிருந்தேன் அளிக்கப்பட்டது. திருப்பதிகம் பாடுபவர்கள் திருநாவுக்கரைச் சம்பந்தன், செம்பொற்சோதி, சீருளடமுலான், சீரானன், திருஞ்சா சம்பந்தன், எடுத்தபாதப்பிச்சன், சிவக்கொழுந்து ஆகிய எழிவாய்கும் தமிழ் பெயர் பூண்டு விளங்கினார். இதைத் தவிர இவர் அனைவரும் சிவதீட்சு பெற்றவர்கள். ஒவ்வொருவரையுமே தீக்கை பெயர்களும் குறிக்கப்பட்டு

தை இக்கவ்வொட்டில் காண்கிறோம். இதிலிருந்து தெய்வத்தின் முன்னிலையில் தேவாரம் ஒதுவார்கள் சிவதீக்கை பெற்றவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்று முன்னர் கட்டுப்பாடு இருந்தது என அறியலாம்.

தேவரடியாள் :

முற்காலத்தில் தெய்விக வழிபாட்டின் அங்கமாக நாட்டியம் இகழ்ந்தது. பதினாறு அங்கங்களை உடைய வழிபாட்டு முறையில் கூத்து (நிருத்தம்) பதினைந்தாவது அங்கமாக குறிக்கப்படுகிறது. தாண்டவம் எடுத்துரைத்த தவர்செல்வர் சிவபெருமான் ஆதலின் அவர் உரைசென்ற கோயிலில் கவர்களில் அப்பெருமான் ஆடிய 108 கரணங்களை (82 முடிவடைந்துள்ளன) சிற்பமாக செதுக்கி அளமத்த பெருமை இராஜராஜனையே சாரும். தில்லையிலே நடம் புரிகின்ற கூத்தப்பெருமானிடத்தில் எங்கிலில்லா எடுபாடு கொண்ட இராஜராஜப் பெருந்தகை, தான் தோற்றுவீத்த நடராஜப்பெருமானின் உருவங்களை 'ஆடவல்லான்' என்று அழைத்து அகமகிழ்ந்தான். தன் நாட்டில் வழங்கிய அளவுகளுக்கும் ஆடவல்லான் என்ற பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தான். இறைவன் ஆடிய ஆடலில் தன் உள்ளத்தைப் பறி கொடுத்த இப்பெருந்தகை தன் நாட்டிலே ஆடலில் சிறந்து பெரும் புகழ் எய்திய நானூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாட்டிய மகளிர்களுக்குத்தான் தோற்றுவீத்த பெருங்கோயிலில் நாட்டியப் பணிபுரியும் பேறு அளித்தான். இந்நாட்டிய மகளிர்கள் பல்வேறு கோயில்களிலே நாட்டியப் பணி புரிந்து சிறந்தவர்கள். இவர்களில் பலர் ஆடவல்லான், ஐயாறு, புகழி, பெற்ற திரு, பாலை முதலிய அழகிய பெயர்களைக் கொண்டிருந்தனர். இராஜராஜன் மீது ஆளுகாதல் கொண்டிருந்த ஒருவன் 'இராஜராஜி' என்றே பெயர் கொண்டிருந்தான்.

தேவரடியாளாகத் தகுதி :

இவர்கள் கோயிலிலே கூத்தாடுபவர்களே ஆவினும் இவர்களது தொழிலுக்குத் தேவையான தகுதியை இவர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். உரிய கல்விபும் பயிற்சியும் உடையவர்களே தேவரடியாளாகக் கோயிலில் பணிபுரிய முடியும். இவர்களில் யாராவது இறந்து விட்டால் அவ்வது வேறு நாட்டிற்குச் சென்று விட்டால் இவரது அடுத்து வாரிககள் (அடுத்த முறை கடவார்) இப்பணிகவர் செய்வலாம் என்று குறிக்கப்பட்டது. இவர்களில் வாரிசாக இருந்தாலும் உரிய தகுதி, கல்வி பயிற்சி இல்லாவிட்டால் (அடுத்த முறை கடவார் தாம் தாம் போகவர் அவ்வாறுவிடில் போகவராயிருப்பாரை ஆளிட்டு பணி செய்வீத்துக் கொள்ளவும்) அவர்கள் பணி செய்ய முடியாது. ஆவினும் பணி நடைபடாமல் இவர்களே தகுதியுடைய வேறு ஆட்களை நியமித்து இப்பணி செய்வலாம் என்று இராஜராஜன் பணித்தான். இதிலிருந்து இரண்டு செய்திகளை அறிகிறோம். ஒன்று கோயிலில்களில் பணிபுரிவாரின் சந்ததிகளுக்கு வருங்கால வாய்வுக்கு வழி வகுக்கப்பட்டது. வழிவந்தவர்கள் என்ற காரணத்தினாலேயே அவர்கள்

பணி செய்வ உரிமை உண்டு என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. சத்தியாக இருந்தாலும் உரிய தகுதி பெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு தகுதி பெருவிட்டால் சத்தியினரே வேறு தகுதியுடைய ஆளை அமர்த்திக் கொண்டு பணி செய்கக்கலாம். இந்த வாய்ப்பு மிகவும் இன்றியமை யாதது. காரணம் சத்தியினர் உடல் நலக்குறைவானோ அவ்வது பிறப் பிலே ஏற்பட்ட குறைகளானோ வாழ வகையின்றி போய்விடக்கூடாது என்பதாகும். அவ்வாறு குறைபாடு உள்ளவர்களுக்கு அடுத்து வரும் தலை முறை அப்பணியை செய்யக் கடுமாதலின் அவர்களுக்கு இவ்வாய்ப்பை அளிக்க வேண்டும் என்று இராஜராஜன் கருதியிருக்கிறான். இதிலிருந்து அவன் எந்த அளவுக்கு பணிபுரிவாரின் வாழ்விலும், அவர்களது சத்திய யாரின் வாழ்விலும், நலனிலும் அக்கரை எடுத்துக் கொண்டான் என்பது தெளிவாகிறது. அவ்வாறு அடுத்த சத்தியினர் இவ்வாறு போய்விட்டால் பதிலாக தகுதி உள்ளவர்களை நியமிக்க கோயில் நிர்வாகத்தினருக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு நாட்டியப் பணிபுரியும் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் ஓர் ஆண்டிற்கு 100 கலம் நெல் கொடுக்கப்பட்டது. 400-க்கும் மேற்பட்ட இந்த ஆடல் மகளிர்களுக்கு வழிப்பதற்கு என்று பல தெருக்களை அமைத்து ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் எண் இட்டு, எந்த வீட்டில் யார் இருந்தார்கள் என்பதையும் இராஜராஜன் கவ்வெட்டு குறிக்கிறது. இவர்களுக்கு நாயகம் செய்ய சாலூர் பரஞ்சோதி என்பவரும் கோவிந்தன் சோமநாதன் என்பவரும் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

நட்டவரும் இசைஞரும் :

இவை தவிர இவர்களுக்கு நட்டவம் செய்ய எழுவர் நியமிக்கப் பட்டனர். அவர்கள் நிருத்தமாராயன், நிருத்தப்பேரையன் முதலிய பட்டம் அளித்து கௌரவிக்கப் பட்டவர்கள். இதைத் தவிர பல இசைக் கருவிகளை இசைப்பதற்கும் ஆரியப்பாடவும், தமிழ்ப்பாடவும், கொட்டி மத்தனம் வாசிக்கவும், முத்திரைச்சங்கு ஊதவும், பலர் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர்களில் பலர் இராஜராஜனது பல்வேறு படைகளிலே பணிபுரிந்தவர்கள். படைமேலே இசைக் கருவிகள் இசைக்கக்கூடிய வல்லமை படைத்தவர்கள் இராஜராஜனது படைமேலே மிகுந்திருந்தார்கள் என்பதை நோக்கும்போது எவ்வளவு சிறந்த பண்பட்ட பண்டாகத் திகழ்ந்தது எனக் கண்டு வியக்கி றோம். உதாரணமாக குழல் ஊதுபவன் குதிரைப் படைமேலிருந்து வந்த வன், பக்கவாத்தியம் வாசிப்பவர் பலர் பல்வேறு வலங்கை வேளிக்காரர் படையைச் சேர்த்தவர்கள், சேற்கண்ட படைகளிலிருந்து இசை வல்லு தர்கள் இப்பெரும் கோயிலுக்கு பணிபுரிய அமர்த்தப் பட்டனர்.

இசை மிகுந்த படை :

1. திகிலி சோழத் தெரிந்த உடதலை குதிரைச் சேவகர்.
2. மும்மடி சோழத் தெரிந்த வாகின்பாகர்.
3. அழவிய சோழத் தெரிந்த வலங்கை வேளிக்காரர்.

4. சுத்திரிய சிகாமணி தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
5. சத்ருபுஜங்கத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
6. ராஜ கண்டவத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
7. ராஜராஜத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
8. அரிதுர்க்க வங்கணத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
9. மூர்த்த விக்ரமாபரண தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
10. மும்மடி சோழத் தெரிந்த பரீக்காரர்.
11. ரணமுக பீமத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
12. வீக்ரிரமாபரவத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.
13. இணைய ராஜராஜத் தெரிந்த வலங்கை வேளைக்காரர்.

இவற்றிலிருந்து இராஜராஜனிடத்தில் மூலப்படையாக இருந்த படைகளின் பெயர்களையும் அறிகிறோம்.

தொழிலாளியைப் போற்றிய இராஜராஜன் :

இதிலிருந்து வேறு சில செய்திகளும் அறிய முடிகிறது. உடுக்கை வாசிப்பவனுக்கு ஸ்ரீ ஹஸ்தன், சகஸ்ரபாகு என்று பெயர் இருப்பது தொழிலுக்கு ஏற்ப உள்ள பெயராகக் காணப்படுகிறது. பள்ளித் தொங்கல் பிடிப்பான், விளக்கு எடுப்பார், நீர்த் தொலிப்பார், கணக்கு, வண்ணத்தான், நாவிசம் செய்வார், அம்பட்டன் முதலிய பலர் இங்கு பணி செய்வ அமர்த்தப்பட்டுள்ளார்கள். தையான், ரத்தினத் தையான், கண்ணன், தட்டான் முதலிய பல தொழிலாளிகளும் இங்கோயிலில் பணி புரிந்திருக்கிறார்கள். இக்கல்வெட்டிலிருந்து பல பெரும் சிறப்புகளை அறிகிறோம். இராஜராஜன் சிறு தொழிலாளிக்குக் கூட பெரும்பட்டங்கள் அளித்து அவர்களையும் இந்த திருப்பணியிலே ஈடுபடுத்தியிருப்பது அவனது பரந்த நோக்கத்திற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. தட்டானுக்கு பெரும் தட்டான் என்றும், தையானுக்கு பெருந்தையான் என்றும், நாவிதனுக்கு பெருநாவிசன் என்றும், கணிதம் வல்லானுக்குக் கணிதாநி ராஜன் என்றும், பள்ளித்தொங்கல் பிடிப்பானுக்கு தொங்கல் பேரையன் என்றும் இவன் பட்டங்கள் அளித்துள்ளது தொழிலாளி வர்க்கத்தினர் அறிந்து இன்புறத்தக்கது. பலருக்கு மராயன், பேரையன், அரையன் முதலிய பட்டங்கள் கொடுத்து சிறப்பித்திருக்கிறான். அவன் கொடுத்த பட்டங்கள் அவரவர் தொழிலுக்கு ஏற்ப அமைந்திருக்கின்றன. அத்துடன் அரச பட்டப் பெயர் ஒன்றையும் இணைத்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது தொழில் புரிபவர்களை அரசன் எவ்வளவு உயர்ந்த நிலையிலே வைத்து மகிழ்மடிவுமோ அந்த அளவிற்கு சிறப்பித்திருப்பது இராஜராஜனின் தனிப் பெரும் தன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு. இராஜராஜன் அளித்த சில பட்டப் பெயர்கள் கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. மும்மடிசோழ திருத்தமராயன்.
2. மும்மடி சோழ திருத்தப்பேரையன்.
3. அருமொழி திருத்தப் பேரையன்.

4. வகையிலி நிருத்தப்பேரையன்.
5. பஞ்சவன் மாதேவி நாடகமையன்.
6. நித்தனினோத வாத்யமாராயன்.
7. அறிஞ்சிகை காமரப்பேரையன்.
8. ராஜேந்திர தசரையன்.
9. இருமடிசோழ வாத்யமாராயன்.
10. ராஜராஜ ஸ்ரீஹஸ்தன்.
11. ராஜராஜ சஹஸ்ரபாகு.
12. செம்பியன் வீணைஆதித்தன்.
13. மும்முடிசோழ தொங்கல் பேரையன். (இருத்தொங்கல் பிடிப்பான்).
14. செம்பியன் கொற்றப் பெருக்கணி.
15. ராஜராஜ கணிதாராஜன்.
16. ராஜராஜ ப்ரயோகத்தரையன்.
17. கேரளாந்தக பெருந்தையான்.
18. வீர சோழ பெருந்தையான்.
19. சுத்திரிய சிகாமணி பெருக்கன்னன்.
20. சுத்திரிய சிகாமணி பெருத்தட்டான்.

முதலியவை ஆகும். இப்பட்டங்களின் இனிமை கண்டு இன்புறுக.

தஞ்சைக் கோயிலைக் கட்டிய ஸ்தபதி :

இவ்வளவு சிறந்த கல்வெட்டில் இம்மாபெரும் கோயிலைத் தோற்று வித்த சிற்பிகளின் பெயரைக் குறிக்காமலா இருப்பான்? அவர்களின் பெயர் கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. சிற்பிகளின் தலைவனுக்கு தச்சாசார்யன் என்று பெயர். வீரசோழன் குஞ்சரமல்லனான இராஜராஜப் பெருந்தச்சன் என்பவன் இக்கோயிலில் தச்சாசார்யனாகக் குறிக்கப்படுகிறான். இவனுக்கு உதவி யாக குணவன் மதுராந்தகனான நித்த வினோதப் பெருந்தச்சன் என்பவனும், இலத்திச் சடையனான கண்டாரநித்த பெருந்தச்சன் என்பவனும் பணி புரிந்திருக்கிறார்கள். தற்காலத்தில் கோயில்களை நிர்மாணிக்கும் சிற்பிகளை ஸ்தபதி என்கிறோம். அவர்கள் அக்காலத்தில் பெருந்தச்சன் என்று பட்டம் பெற்று சிறத்தனர் என பல கல்வெட்டுகளிலிருந்து அறிகிறோம். ஆதலின் இராஜராஜனது பெயர் புண்டு இராஜராஜப் பெருந்தச்சன் என்று அழைக்கப்பட்ட தச்சாசார்யனை வியத்தகும் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலைத் தோற்றுவித்த தமிழகத்தின் தலையாய சிற்பி என்பதில் ஐயமில்லை.

இராஜராஜனது இக்கல்வெட்டில் மற்றொரு சிறப்பையும் காண்கிறோம். இராஜராஜன் இக்கோயிலில் பணிபுரிய சிலருக்கு ஆணையிட்டிருக்கிறான். அவர்கள் சிலகாலம் இங்கு பணி புரிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இக்கல்வெட்டுகளைப் பொறிப்பதற்குள்ளாக அவர்கள் இறந்து போய் விட்டார்கள். அப்பணிமையப் பிறர் செய்தனர். ஆயினும் நினைவான கல்வெட்டில் முதலில் அமர்த்தப்பட்டவர்கள் இறந்துபோன போதிலும் அவர்களது

பெயரையும் குறித்து அவர்களுக்குப் பின் வந்தவர்களுடைய பெயரையும் கல்விலை குறித்து வைத்துள்ள பெருமைபைக் காண்கிறோம். கல்வெட்டு எழுதும்போது இறந்தவருடைய பெயரைக் குறிக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. ஆயினும் "வினை வாசிப்பார் இருவருக்கு கப்ரமணியன் கத்தானை செம்பியன் வினை ஆதித்தனுக்கு பங்கு மூன்றையும், இவன் செத்தமையில் இவன் மகனைக் கொண்ட அரையன் சதாசிவனுக்குக் காணியாகவும்; பராத்தகக் கொங்கவாளில் கீர்த்தி நானனுக்கு பங்கு முக்காலும் இவன் செத்தமையில் இவன் தம்பி கீர்த்தி கிளைதாங்கிக்கு காணியாகவும்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளதிலிருந்து பணி செய்தவன் இறந்தபோதிலும் இராஜராஜன் அவனுக்கு எவ்வளவு பெருமை அளித்திருக்கிறான் என்று அறியலாம். இதுவும் இராஜராஜனுடைய பெருந்தன்மையின் எடுத்துக்காட்டு.

கோயில் பொறுப்பு :

இக்காலத்தில் வங்கிகளில் பொருளாளர் (Cashier)களாகவும், கணக்காளர்களாகவும் நியமிக்கப்படுபவர்களிடத்தில் பிணைப்பு பணம் (Security Deposit) பெற்று பிறகுதான் அவர்களை நியமிக்கிறார்கள். இராஜராஜன் தான் எடுப்பித்த கோயிலிலே பண்டாரத்தையும், கணக்கையும் வைத்துக் கொள்வார் எவ்வளவு சிறந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு உள்ள கட்டுப்பாடுகளைக் கல்வெட்டில் குறித்திருக்கிறான். இப் பணிகளில் அமர்த்தப்படுபவர்களுக்கு நிலையான நிவம் (பூமி சம்பத்து) இருக்க வேண்டும். நல்ல நிலையிலே உள்ள சொந்தக்காரர்கள் (பந்து சம்பத்து) இருக்க வேண்டும். பொருள் (அரிந்த சம்பத்து) உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். கோயில் பொது மக்களுக்காக எடுக்கப்படும் ஒரு பொது ஸ்தாபனம். ஆதலின் அதன் செவ்வத்தை நிர்வகிப்பவர்கள், அதன் கணக்கை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், உயர்ந்த நிலையிலுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவற்றில் ஏதாவது தவறு நேருமானால், தவற்றை சரி செய்ய போதிய வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்குடனே இராஜராஜன் மேல் குறிப்பிட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகளை நியமித்துள்ளான். அது மட்டுமல்ல, பரிசாரகம் செய்வர்களுக்குக் காசும், தெல்லும் பண்டாரத்தார்களும், கணக்கர்களும் உள்ளூர் பண்டாரத்திலிருந்து கொடுக்கவேண்டும் என்றும், பண்டாரிகளும், கணக்கர்களும் தங்களுடைய ஊதியத்தை நாட்டுப் பண்டாரத்தில் சென்று வேறொருவரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் பணித்தான். கோயில் கணக்கு எந்த அளவிற்கு சீராக இருத்தல் வேண்டும் என்று இராஜராஜன் நினைத்தான் என்பதற்கு இது எடுத்துக்காட்டு.

பெரும் பணி மக்களின் பணி :

தன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பல ஊர்கள் இக்கோயிலில் பணிபுரியும் கணக்கர்களையும், திருமெய்காப்பாளர்களையும், பண்டாரிகளையும், பரிசாரகர்களையும் நியமிக்க இராஜராஜன் வாய்ப்பளித்தான். இவ்வாறு நியமிக்கப்

பட்ட மெய்காப்பாளர்களுக்கு அந்தந்த ஊர்களே ஊதியம் தரவேண்டும் என்று நிபந்தித்தான். தங்கள் ஊரிலிருந்து கோயிலுக்குப் பணிக்கு சென்று வரும்போது ஏற்படும் செலவுகளுக்கு படிச்செலவும் கொடுக்கவேண்டும் என்று நிபந்தித்தான். இதிலிருந்து இராஜராஜனின் இன்னம் சில சிறந்த குணங்களை அறிய முடிகிறது. அவன் ஒரு மாபெரும் பேராசன். அவன் நினைத்தால் தங்கபத்திரை ஆற்றங்கரையிலிருந்து சமும் வரையிலும் உள்ள பரந்த பகுதியிலிருந்து எவ்வளவோ ஆயிரக்கணக்கான ஆட்களை அவனை நிபந்திக்க முடியும். ஆயினும் அவ்வாறு செய்காமல் தன் ஆட்சியிலிருந்த பல்வேறு ஊர்ச்சபைகளே ஆட்களை நிபந்திக்க வாய்ப்பளித்தான். தஞ்சைப் பெருங்கோயிலைத் தான் தோற்றுவித்த போதிலும் அது அனைத்து ஊர்களுக்கும் பொது என்ற ஓர் எண்ணத்திற்கும், அனைத்து மக்களும் இக்கோயிலிலே நமக்கும் பங்கு உண்டு, இதன் தீர்வாகத்தீய் நாமும் பங்கு ஏற்கிறோம் என்று பெருமை கொள்ளும் வகையிலும் ஒவ்வொரு ஊருக்கும் வாய்ப்பளித்திருக்கிறான் என்பதை நோக்கும்போது இராஜராஜனுடைய உள்ளநக் கருத்துக்கள் நமக்குத் தெளிவாகின்றன.

அரசனது இறை ஆலயத்துக்கு :

தஞ்சையிலே தான் எடுப்பித்த இப்பெருங்கோயிலின் நடைமுறைச் செலவுகளுக்காகத் தனக்குச் சேர வேண்டிய இறைசபைக் கோயிலுக்கு அளக்க ஆணையிட்டான். பல ஊர்களிலே உள்ள நிலங்களை இவ்வாறு இக்கோயிலுக்கு தேவதானமாக அளித்தான். இந்த ஊர்களையும், அளித்த நிலங்களையும் குறிக்கும்போது மிகவும் தெளிவாகக் குறித்துள்ளான். ஓர் ஊரிலே உள்ள மொத்த நிலம் எவ்வளவு? அவ்வூரில் கோயில், குளம், இருக்கை முதலிய இறை கட்டாத நிலங்கள் எவ்வளவு? மீதி இறை கட்டின நிலங்கள் எவ்வளவு? அந்த நிலங்கள் அளந்த இறை "இராஜ ராஜதேவர் கொடுத்த ஊர் நத்தம், கோயில், குளங்கள், அவ்வூர் நிலத்தை ஊடலுத்துப் புறலுக்குப் போன வாய்க்கால்கள், பறைச்சேரி, கம்மாள் சேரி, சுகொடு முதலிய இறைவிலி நிலங்கள் நீக்கி இறை கட்டின நிலத் தால் காணிக்கடல்" என ஆணையிட்டிருப்பதிலிருந்து அக்காலத்தில் வேளாண்சூழை (துரவு) எவ்வளவு சிறப்பாக வகை படுத்தப்பட்டு தீர்வடிக் கப்பட்டது என்பது புலனாகும்.

ஆண்டானும் அடியானும் சமம் :

தஞ்சைப் பெருங்கோயிலின் விளக்கு எரிப்பதற்காக பல பொருள் களை இராஜராஜன் கொடுத்திருக்கிறான். அதை சில கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன இக்கல்வெட்டிலிருந்து பல சிறந்த செய்திகளை நாம் அறிகிறோம். இக்கல்வெட்டில் பல உயர் அதிகாரிகளின் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்களது பெயர்கள் கீழே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களில் பெரும் பாலானவர்கள் கோழிப் போரிலே பங்கு கொண்டவர்கள். கோழிப் போர், மிகவும் சுடுமையாக நடத்திடுக்க வேண்டும் என ஊவிக்கவாம். தனது

பண்ட வீரர்கள் கோழிப் போரிலே ஊனம் ஏதுமின்றி வெற்றி வாகை குடித் திரும்பவேண்டும் என இராஜராஜன் வேண்டி பல விளக்குகளுக்கு வகை செய்துள்ளான். அவ்வாறு விளக்குகள் எரிப்பதற்கு பசுக்களையும், ஆடுகளையும், எருமைகளையும் அளித்திருக்கிறான். இவற்றை வீரர்களுக்கு அளித்து அவ்வீரர்கள் அவற்றை இக்கொயிலுக்கு கொடுத்திருக்கின்றனர். "விலவவல் மூவேந்த வேளான் தன்னை உடையார் இராஜராஜதேவர் கோழிப்போரில் ஊத்தை அட்டாமல் என்று கடவ திருவிளக்குக்குத் தந்த" என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது இதை நமக்குத் தெரிவிக்கிறது. இதே போன்று பல வீரர்களுக்கும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இராஜராஜன் விளக்குகள் எரிக்க தான் சில ஆடுகள் அளித்தான். அவன் பண்ட வீரர்கள் சில அளித்தனர். ஒரு விளக்கு எரிக்க சாதாரணமாக 80 ஆடுகள் அளிக்கப் படுவது மரபு. இதற்கு இராஜராஜன், தான் 48 ஆடுகளைக் கொடுத்தான். மீதி 48 ஆடுகளை தனது பண்ட வீரன் அளிக்க வாய்ப்பளித்தான். தானும், தன் பண்ட வீரனும் இணைத்து இவ்விளக்கு எரிக்க வகை செய்ததை, தங்கள் இருவர் பெயரையும் குறித்து பெருமைப்படுவதிலிருந்து காண்கிறோம். தனது வெற்றிகளுக்கு காரணமாக உயிர் கொடுக்க முன் வந்த பெரும் வீரர்களுக்கு எவ்வித ஊனமும் ஏற்படக்கூடாது என்ற அவனது வேண்டுகளும், அவர்களுக்குத் தன்னுடன் சமநிலை அளித்த பெருமையும் இராஜராஜன் ஒருவனிடத்தில்தான் காண்கிறோம். விவத்ததும் பரந்த மனப்பக்குவம். இச்சிறந்த மன்னன் ஒரு விளக்குக்கு அல்ல பல விளக்குகளுக்கு தான் பொருள் கொடுத்தபோது தனது பண்ட வீரனையும் கொடுத்ததாகக் கவ்வெட்டில் பொறித்துள்ள பெருமையைக் காண்கிறோம்.

பனிப் பெண்ணுக்கும் சம அந்தஸ்து :

பண்ட வீரர் மட்டும்தானா? இக்கீ, இக்கீ, தன் சிழ் பணிபுரி சிந்த பனிப்பெண் கூட இதுபோல் விளக்குகளுக்கும் பொருள் கொடுக்கும் வாய்ப்பளித்து அவளுடைய பெயரையும் தனது பெயருடன் கவ்வெட்டில் பொறித்துள்ள பெருமையைக் காண்கிறோம். "உடையார் இராஜராஜ தேவர் கொடுத்த காவ்மாட்டில் அடுத்த பசு நாற்பத்து இரண்டும் உய்யக் கொண்டான் தெரிந்த திருமஞ்சனத்தார் வேளத்து பெண்டாட்டி (வேலைக் காரி) வாகுணன் எழுவத்தூர் திருவிளக்குக்கு வைத்த காசு" என குறிப்பிட்டுள்ள பெருந்தன்மையை, இராஜராஜனின் அளப்பரும் அன்புச் செல்வத்தைக் காணும்போது அவனுக்கு 80 இணையாக வேறு எந்த பேராசனும் இருக்க முடியாது எனும் எண்ணம் மேலிடுகிறது.

இராஜராஜனுக்குத் தோள் கொடுத்து உடன் நின்று பனியாற்றிய வீரர் :

1. பெருத்தரம் உத்தரக்குடையான் கோவ்விதிவிடங்களுள் விலவவல் மூவேந்த வேளான்.
2. பெருத்தரம் மாராயன் இராஜராஜன்.
3. பெருத்தரம் கண்டாச்சன் பட்டாவகளுள் நித்தவிக்ரோத விழுப்பரையன்.

4. பெருத்தரம் ஆவத்தூர் உடையான் காளன் கண்ணப்பனான இராஜகேசரி மூவேந்தவேளான்.
5. பொய்கை நாடு மெய்வன் ஆதித்தன் குரியனான தென்னவன் மூவேந்த வேளான்.
6. உடையார் இராஜராஜ தேவருக்கு நடுவிரூக்கை செய்த இராஜேந்திர சிங்க வளநாட்டு மிகைக் கூற்று. காமரவள்ளிச் சதுர்வேதி மங்கவத்து கோட்டையூர் பட்டன் பூவத்தன் பூவத்தனார்.
7. பெருத்தரம் தித்தவினோத வளநாட்டு ஆஜர் கூற்றத்து செம்பங்குடிச் செம்பங்குடையான் அமுதன் தேவனான இராஜவித்யாதர விழப் பரவான்.
8. உயங்கொண்டான் தெரிந்த திருமஞ்சளத்தார் வேளத்து பெண்டாட்டி வரகூணன் எழுவத்தார்.
9. உடையார் ஸ்ரீ இராஜராஜ தேவர் மும்மடி சோழத் தெரிந்த பரி வாரத்தார்.
10. சேநாபதி குரவன் உலகனத்தானான இராஜராஜமஹாராஜன்.
11. மூவரீவார விட்டேனான ஜனநாதத் தெரிந்த பரிவாரத்தார்.
12. திருமந்திர ஓலை இராஜகேசரி நன்னூர் மெய்வன் கானுயில் எடுத்த யாதம்.
13. பெருத்தரம் உலோக மாராவன்.
14. பெருத்தரம் இராஜகேசரி மூவேந்தவேளான்.
15. சோனகன் சாஜூர் பரஞ்சோதி.
16. பெருத்தரம் வைரீ சங்கரன்.
17. தித்தவினோத வளநாட்டு பாம்புணி கூற்றத்து அரைகுர் உடையான் சராயிரவன் பல்வையான மும்மடி சோழ போசன்.
18. பெருத்தரம் தம்பன் கூத்தாடியான ஜெயங்கொண்ட சோழ மிரும்ம மஹாராஜன்.
19. பெருத்தரம் வயலூர்க் மெய்வன் திருமலை வெண்காடன்.
20. பெருத்தரம் அருமொழி பல்வையரவன்.
21. பெருத்தரம் தித்தவினோத வளநாட்டு மஹாராஜன்.
22. பெருத்தரம் வயிரீ அருமொழியான கரிகால கரினப் பல்வையரவன்.
23. பெருத்தரம் கோள் குத்தியான அருமொழிப் பல்வையரவன்.

தஞ்சாவூர் புறம்படியில் இருந்த தெருக்களும், குடியிருக்கைகளும் தெருக்கள் :

1. சுத்தர்வத் தெரு.
2. மடைப்பள்ளித் தெரு.
3. விளிகள் தெரு.
4. ஆணையாட்கள் தெரு.
5. ஆணக்கடுவார் தெரு.
6. பன்மையார் தெரு.

பெருந்தெருக்கள் :

1. இராஜவித்யாதரப் பெருந்தெரு.
2. வீர சோழப் பெருந்தெரு.
3. ஜெயங்கொண்ட சோழப் பெருந்தெரு.
4. குரகிகாமணிப் பெருந்தெரு.

அங்காடிகள் :

1. கொங்கலாளர் அங்காடி.
2. இராஜராஜ பீரம்ம மஹாராஜர் அங்காடி.

பேரங்காடி :

1. திரிபுவன மாதேவியர் பேரங்காடி.

வேளம் :

1. உத்தமசீரியார் வேளம்.
2. அபிமாத பூணாத தெரிந்த வேளம்.
3. உய்யக்கொண்டார் தெரிஞ்ச திருமஞ்சனத்தார் வேளம்.
4. இராஜராஜத் தெரிந்த பாண்டித் திருமஞ்சனத்தார் வேளம்.
5. அருமொழிதேவத் தெரிந்த திருப்பரிகலத்தார் வேளம்.

படைவீடு பிரி :

1. சிவதாண்டி சோலையான இராஜராஜ பீரம்ம மஹாராஜர் படைவீடு.
2. ரெளத்தர மஹா கானத்து மடவிராகம்.
3. பிரம குட்டம்.

தஞ்சாவூர் உள்ளகையில் இருந்த தெருக்களும், குடியிருக்கைகளும் :

1. சாலியத் தெரு.
2. பாண்டி வேளம்.

இராஜராஜன் ஏராளமான செப்புத் திருமேனிகளை செய்து அளித்திருக்கிறான். அவற்றினுடைய உருவ அமைதியை, அலை கரங்களிலே கொண்டுவந்த சின்னங்களை, அவற்றின் எடையைக் குறித்துள்ள சிறப்பு அளப்புகும் சிறப்பாகும்.

“இராஜராஜப் பெருந்தகையே, தமிழகத்தின் தவச்செல்வமே, சித்தனைத் தெளிவில், செயலாற்றும் திறனில், வெற்றிச் சிறப்பில், மக்கள் பால் கொண்ட பேரண்பில், கலை ஆர்வத்தில், அனைத்திற்கும் மேலாக பக்திப் பெருக்கில் உனக்கு எடு யார்? இளை யார்?” என வியந்து மகிழ்கிறோம். அவனது புகழ் கூறுவதிலே இன்பம் பெறுகிறோம். இது எங்கும் நிலைக்க இறை அருளை இறைஞ்சுகிறோம்.

REFORMATION IN MATH PRACTICES

S. HARIHARAN, M.A.,

Epigraphist, Dept. of Archaeology.

Instances of influence of religious savants over heads of state are only too well known. The impact of Śaivaite saint Gñānasambandar on Pāṇḍya king Nīṅgaṣīr Neḍumāṅgan, that of Appar on Pallava Mahēndravarmān I, that of Buddha's teachings on Emperor Aśoka are but a few examples. The various religious practices, besides influencing the course of history, themselves underwent certain transformations in their respective codes of procedure. A rare phenomenon has come to light in the practices of Pāśūpata rites, a subdivision in Śaivaite faith.

In the sylvan surroundings of Thiru Ānaikkā there existed a Pāśūpata math. A major break-through in the observance of Pāśūpata vow was effected in the 16th Century, substantiated by an epigraph in the same temple. The epigraph is dated in Saka era 1506 (1584 A.D.) in the reign of Vijayanagara king Venkata I and is couched in high flown maṅḍipravāla style. The inscription states that the head of the Pāśūpata math Pontiff without in the least sacrificing the duties of a householder. The epigraph bears ample testimonial references culled from various śāstras, in justification of such a relaxation. The inscription (No. 135 of Jambukesvaram) reported by C. R. Krishnamacharu in 1940, in the Annual Report on South Indian Epigraphy for 1936-37 with editorial notes and rendering of the epigraph in Roman characters, has been dealt with by Dr. T. V. Mahalingam in his article in the Journal of Oriental Research (Madras) Vol. 25 (1957). A dissertation of the same inscription by J. Duncan M. Derrett appeared in "Studies in Indian History and Culture" a felicitation Volume in honour of Dr. P. B. Desai.

The inscription opens with the statement that it is the tirumugam addressed to Chandrasekhara guru by one Ādichandraseśvaradeva, who describes himself as the mūla-bhṅitya of the god Tribhuvanapati in the temple. The operative part of the order falls into two parts. (1) Chandrasekhara is his quality as "our tambiran" shall continue to perform and enjoy the rights and obligations of the worship of the deity, service of the idol, superintendence of the temple, drawing up of accounts, the right to mark devotees with the seal (muddirai), independence of management and the Pāśūpata vow from preceptor to disciple in succession; (2) he shall do this as a householder, performing the Pāśūpata rights and the karmas of sacrifices, worshipping etc., for the god Jambunātha, but with succession

from father to son, on the basis of this order, as long as moon and sun endure, and upon that footing succession shall be to the son who is seniormost in age and learning and he should maintain his brothers and protect the endowment.

Then there follows a few excerpts from various texts in support of their action.

dirgha kāla brahmacharyam dhāraṇam cha kamaṇḍaloh
nariśvamēdhu madhyam cha kalau varjyā dvijātibih

“Lengthy celibacy, the carrying of waterpots, sacrifices of human beings and horses, and spirituous liquor are to be avoided by twice-born in the Kali age”. This quotation is attributed to Parāśara Samhita and the inscription adds that “a long period of celibacy is forbidden in the Kali age”.

Two references, one each from Senatkumāra Samhita and Saura Samhita are then quoted. These two argue that the traditional Pāśupata vow strictly adhered to and observed for a period of twelve years, the entire span being a period of celibacy as had been hitherto, can ably be practiced by a grihasta too.

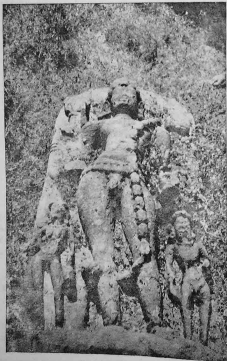
“vratam Pāśupatam śuddham dvādasābhdūdi lakṣhitam
matbhakte tat pradātavyam mahesvara parīyāṇe
gṛhastēbhyō viśeshēṇa yatīnām tu agnivarjitam
aupāyanike vanhau srōtriya brahmachāriṇām
vāyavyē’tha Pāśupatam sākṣhāt vratam dvādasamāsikam.

These lines attributed to Senatkumāra Samhita opine that the Pāśupata vow which lasts for twelve years should be committed to the devotees who is devoted to the servants of Maheshvara: especially to house-holders. Albeit the most orthodox brahmins can be initiated into the Pāśupata discipline, householders are preferable—thus claims the text.

dvādasābhdam aṭhābhdam vā tad-arddham vā tad-arddhakam
prakuryyād dvādasāham vā saṅkalpyaitach sirōvratam

This verse attributed to Saura Samhita goes to prove that the Pāśupata vow can be accomplished in various periods, not necessarily involving perpetual celibacy for twelve years, for half a year, or a quarter of it he must perform the head shaving ceremony or even with intention (devotion) for twelve days.

The inscription then recalls the names of Upamanyu, Dadhichi, Agastya, Rāma and Krishna all house-holders and who have performed Pāśupata vow. After reference to Parāśara Samhita and Jābali smṛiti, with of course the usual imprecatory verses, the inscription ends with a list of Brahmanas, signatories to the charter who held titles like paṇḍita, Nambī and bhaṭṭa besides temple accountants and treasurers and finally with a verse in praise of Chandrasākṣhara, the Pāśupata guru himself !.

இது தமிழ்நாட்டுச் சிதம்பம் அல்ல. ஆனால் தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிதம்பம், கங்கைக்கொண்ட
 சோழபுரத்திலும் (செலக்காவையுத்தாரில்) இப்பொழுது இருக்கிறது. கலிங்கநாட்டுச்
 சிதம்பம் வெற்றிநின் சின்னமாகக் கொண்டு வரப்பட்டது.

சங்ககாலக் கல்வெட்டும் என் நினைவுகளும்

ஐராவதம் மகாதேவன்

கருரை அடுத்த புகளூரில் ஆறுநாட்டான் குன்றின் மீது பொறிக் கப்பட்டுள்ள சேரல் இரும்பொறை மன்னர்களின் கல்வெட்டுகளைக் கண்டறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததும், அதை ஒட்டி உலகத் தமிழ்க் கருத்தரங்குகளில் தமிழ்ப் பிராம்மிக் கல்வெட்டுகளைப் பற்றி எழுந்த கவையான விவாதங்கள் என் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சிகள் ஆகும். அவற்றுள் சில நினைவுகளை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

1962-ஆம் ஆண்டு முதல் ஐந்தாண்டு காலம் நான் கைத்தறித் துறை இயக்குநர் ஆகப் பணியாற்றி வந்தேன். தமிழகத்தில் மாவட்டத் திற்கு ஒரு நாற்பு ஆலை அமைக்கும் பொறுப்பையும் ஏற்றிருந்தேன். அதே நேரத்தில்தான் ஒய்வு கிடைக்கும்பொழுது மலைச் சாரல்களிலும் சிறு குன்றுகளிலும் காணப்படும் பிராம்மிக் கல்வெட்டுகளைச் சேகரிக்கும் சொந்த முயற்சியிலும் ஈடுபட்டிருந்தேன். எனக்கு அப்பொழுது இரண்டு ஆசைகள் இருந்தன. ஒன்று, பொருள் விளங்கவில்லை என்று அறிஞர்களால் அதேகமாகக் கைவிடப்பட்டிருந்த தமிழ்ப் பிராம்மிக் கல்வெட்டுகளைச் சரிவர வாசிக்கும் முறையைக் கண்டறிய வேண்டும்; மற்றொன்று, சங்க காலத் தமிழ் மன்னர்களைப் பற்றிய எவ்விதமான புறச் சான்றுகளுமே தமிழகத்தில் கிடைக்கவில்லை என்ற குறை நீங்குமாறு அவர்களுடைய பெயர்களையோ மற்றக் குறிப்புக்களையோ இக்கல்வெட்டுகளில் காணவேண்டும் என்பனவாகும். இவ்விரு ஆசைகளும் நிறைவேறியது எனக்குக் கிடைத்த பெரும் பேறுகள் என்றே கருதுகிறேன். தமிழ் நாட்டிலுள்ள பிராம்மிக் கல்வெட்டுகள் தமிழிலேயே எழுதப்பட்டவை என்றும், அவைகளைப் பொருள் சிறக்க வாசிக்க ஒரு முறை இருக்கிறது என்றும் நான் கண்டறிந்த ஆராய்ச்சிகளைப் பற்றி இங்கு கூற இடமில்லை. சங்க காலத் தமிழ் மன்னர்கள் முதன் முதலாகத் தமிழகக் கல்வெட்டுகளில் தோன்றிய கதையை மட்டும் இங்கு கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்திய அரசின் தொல்பொருள் துறையினர் ஆண்டுதோறும் வெளியிட்டு வந்த தென்வந்தியக் கல்வெட்டுகளைப் பற்றிய அறிக்கைகளில் 1927-28-ஆம் ஆண்டுகளின் தொகுதியில் புகளூர்க் கல்வெட்டுகளைப் பற்றிய செய்திகள் முதன் முதலாகக் கிடைக்கின்றன. இவ்வறிக்கையில் ஆறுநாட்டான் குன்றின் மீதுள்ள குகைகளுள் ஒன்றில் நான்கு வரிகளில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு பிராம்மிக் கல்வெட்டு இருப்பதாகவும், அது மிகவும் பழுதடைந்த நிலையில் இருப்பதால் அதைச் சரிவரப் படிக்க முடியவில்லை என்றும், அதில் ஆதன் என்ற சொல் காணப்படுவதால் அக்கல்வெட்டு சேர மன்னர்களைப் பற்றியதாக இருக்கலாம் என்றும் கூறப்படுகிறது.

தமிழ்ப் பிராமீயக் கல்வெட்டுகள் பெரும்பாலும் மிகச் சஞ்சகமாக ஒரே வரியில் மூன்று அல்லது நான்கு சொற்களைக் கொண்டு மட்டுமே பொறிக்கப்பட்டவை. இந்நிலையில் நான்கு வரிகளாலான மிக நீளமானக் கல்வெட்டு-அதிலும் சேர மன்னர்களைக் குறிக்கக் கூடிய ஒரு கல்வெட்டு-கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகும் நாற்பது ஆண்டுகளாக வளிக்கப்படாமல் இருந்து வந்தது எனக்கு வருத்தமாக இருந்தது. என்றவது ஒரு நாள் தேரில் போய்ப் பார்த்து இக்கல்வெட்டைத் தீர ஆராயவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தேன்.

அந்த நாளும் 1965ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் முதல் தேதியன்று வந்தது. அன்று கருங்கருவில் கட்டப்பட்டிருந்த கூட்டுறவு நூற்பாலைவையப் பார்வையிடச் சென்றிருந்தேன். என் வழக்கப்படி கையடங் அருகாமை யிலுள்ள பழக்கல்வெட்டுகளைப் பற்றிய குறிப்புகளையும் எடுத்துச் சென்றிருந்தேன். அவற்றுள் ஒரு குறிப்பு மேற்கூறிய ஆறுநாட்டான் குன்றிலுள்ள கல்வெட்டுகளைப் பற்றியது ஆகும். நூற்பு ஆலையில் என்னுடைய அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு மாலை நேரத்தில் நானும் மற்றும் சில நண்பர்களுமாகக் காரில் ஆறுநாட்டான் குன்றின் அடிவாரம் வரை சென்றோம். அதற்குமுன் எங்களில் எவரும் அச்சிற்றுக்குப் போனது இல்லை; மலையில் மீது ஏறக் கிழக்குப் பக்கத்திலிருந்து படக்கட்டுகள் இருப்பது கூட எங்களுக்கு அப்பொழுது தெரியாது. பெரும்பாலும் தமிழ்ப் பிராமீயக் கல்வெட்டுக்கள் மனித சஞ்சாரம் அற்ற முன்புதரிகள் நிறைந்த குன்றுகளில்தான் இருக்கின்றன! அதே நிலையில் எவரையும் வழிகேட்காது குன்றின் தென்புறம் இருக்கும் ஒரு கரடுமுரடான சரிவின் வழியாக வியர்க்க விழுவிறுக்க குன்றின் மீது ஏறி உச்சியின் தெற்குச் சாரலை அடைந்தோம். மேலைக்கொடியில் தென்முகமாக இருந்த குகையின் உயரமான வாசிலுக்கு மேலாக வெட்டப்பட்டிருந்த பிராமீயக் கல்வெட்டு மஞ்சள் நிறமான மாலை வெய்யிலில் பளிச்சென்று தெரிந்தது. கல்வெட்டு மிகவும் தேய்ந்தபோய் அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் ஆசச் சில எழுத்துக்கள் மட்டும்தான் தெரியும் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாற்றம் அடையத் தயாராகத்தான் வந்திருந்தேன். ஆனால் நான் கண்டது வேறு! மிகப் பெரிய எழுத்துக்களில் நான்கு நீண்ட வரிகளில் தெளிவாக பொறிக்கப்பட்டிருந்தது அக்கல்வெட்டு. முதலிலும் முடிவிலும் ஓரீரு எழுத்துக்கள் நீக்கலாக ஏனைய எழுத்துக்களைப் படிப்பதும் எனக்குக் கடினமாகவே இல்லை. இந்தக் கல்வெட்டையா நாற்பது ஆண்டுகளாகப் படிக்க முடியவில்லை என்று விட்டுவிட்டார்கள் என்ற வியப்பு அன்று மேலோங்கியது: இன்றும் தணியவில்லை.

கையடங் எடுத்து வந்திருந்த நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பிரித்து கல்வெட்டை எழுத்துக் கூட்டி வளர்ந்த வண்ணம் படிவெடுக்கலானேன். முதல் வரியில் புதுமை எதுவும் இல்லை; யாற்றார் என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்த சமணத் துறவியான செங்காயபன் வரிக்கும் உறையன் இது என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இது பெரும்பாலும் ஏனைய தமிழ்ப்

பிராய்மிக் கல்வெட்டுகள் தரும் செய்திகள் போலிவெயிருத்தது. அடுத்த வரிக்குப் போனேன்; இரண்டாவது வரியில் கோ என்ற முதல் சொல்லைக் கண்டவுடன் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் துள்ளியது; சங்க காலத் தமிழ் மன்னரின் கல்வெட்டுகள் இது என்பது உறுதியானது. மேலும் படித்தேன் இரண்டாம் வரியை;

‘கோ ஆதன் செல்லிரும் பொறை மகன்’

என்ற சொற்களைப் படித்தவுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட வியப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் சொல்லி மாளாது! ஆனாலும் தமிழிலும் வரலாற்றுத் துறையிலும் ஈடுபாடு உள்ள அன்பர்களுக்கு எனக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சி வெள்ளத்தை விளக்க அவசியம் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். அடுத்தடுத்து ‘பெருங் கடுங்கோன்’ ‘இளங்கடுங்கோ’ ‘இளங்கோ’ என்ற பெயர்களைப் படித்தபொழுது என் கண்களையே என்னால் தம்ப முடியவில்லை. சங்க நூல்களில் மட்டும் இதுவரை காணப்பட்ட பன்மையத் தமிழ் மன்னர்களின் பெயர்களைத் தமிழகத்தில் முதல் முறையாக ஒரு கல்வெட்டில் கண்டுவிட்ட ஆனந்தத்தில் நோட்டும் புத்தகத்தை தலைக்கு மேல் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு கூத்தாடினேன். என்னுடன் வந்தவர்கள் என்னை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தார்கள்!

என்னை மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்த்திய அக்கல்வெட்டின் முழுவாசகம் பின் வருமாறு:

“...அமண்ணன் யாற்றார் செங்காயபன் உறைய
கோ ஆதன் செல்லிரும் பொறை மகன்
பெருங் கடுங்கோன் மகன் [இ]ளங்
கடுங்கோ [இ]ளங்கோ ஆக அறுத்த கல்”

இது கருவூரிலிருந்து ஆட்சி செய்த சேரல் இரும்பொறை மன்னர்கள் பொறித்தது; பதிற்றுப்பத்திலும் ஏனைய சில சங்க நூல்களிலும் பாடப்பெற்ற பழந்தமிழ் மன்னர்கள் இவர்கள்; இக்கல்வெட்டு ஏறத்தாழ பெ.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது; இச்செய்திகள் மட்டும் எனக்கு அப்பொழுதே விளக்கமாகத் தெரிந்தன. அதற்குள் இருட்டி விட்டதால் மற்றக் கல்வெட்டுகளை இன்னொரு முறை பார்த்துக் கொள்ள வாய் என்று (கீழ்ப்புறம் இருந்த படிக்கட்டுகள் வழிபாக!) இறங்கிக் கருகுக்குத் திரும்பினேன்.

நான் சென்னை வந்த அன்றே வரலாற்றுப் பேராசிரியர் திரு. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்களின் வீட்டுக்குச் சென்று நான் எடுத்துவந்த கல்வெட்டுப் படிப்பைக் காட்டினேன். அவர் அப்பொழுது என்னிடம் கேட்ட கேள்வி இன்றும் நினைவில் இருக்கிறது. “கையால் நானே எழுதியிருக்கிறீர்கள்; ஒழுங்காகப் படிபெடுத்தீர்களா? என்று கேட்டார்! ஆராய்ச்சி முறைகளில் அவருக்கு இருந்த அழுத்தத்தையும் உண்மைப் பற்றையும் படிப்பினைகளாகக் கொண்டேன் அன்று. அதற்கு அடுத்த சில

நாட்களிலேயே கருமிலிருந்த நண்பர்களின் உதவியால் அந்தக் குகை வாயிலில் மூங்கிலால் சாரம் கட்டி அதன் மீது ஏறி நின்று பாறையில் மீது மெல்லிய தாட்களைப் பரப்பி கவ்வெட்டை எழுத்தெழுத்தாகக் கவனமாகப் படிவெடுக்க ஏற்பாடு செய்தேன் (அப்பொழுது எடுக்கப்பட்ட படியின் நகல் தான் இக்கட்டுரைமூலம் தரப்பட்டுள்ளது). அதற்குப் பிறகு ஒவ்வொரு முறையும் கருகுக்குச் செல்லும் பொழுதெல்லாம் புகளூருக்கும் 'தலபாத்திரை' சென்று ஆறுநாட்டான் குன்றிலிருந்த எவ்வா பிராம்மிக் கவ்வெட்டுகளையும் ஒன்றொன்றாகப் படிவெடுத்து முடித்தேன். அதே ஆண்டு மார்ச் மாதம் ஐந்தாம் திசைத்தாளில் புகளூர்க் கவ்வெட்டுகளைப் பற்றி ஒரு சிறு குறிப்பையும் வெளியிட்டேன்.

பிறகு ஒரு நாள் என் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களை எடுத்துக்கொண்டு கோவையில் அப்பொழுது வசித்து வந்த திரு. கே. வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்களைக் காணச் சென்றேன். அய்யரவர்கள்தாம் தமிழ் தாட்டிலுள்ள பிராம்மிக் கவ்வெட்டுகளின் ஆராய்ச்சிக்கு அடிகோலியவர். இக்கவ்வெட்டுகளில் தமிழுக்கே உரிய எழுத்துக்களான ழ, ள, ற, ன, ஆய்வை வருவதை முதன் முதலாகச் சுட்டிக்காட்டி இக்கவ்வெட்டுகள் பிராகிருத மொழியில் ஆணவை என்ற தவறான கருத்தை மறுத்து இவை தமிழில் தான் எழுதப்பட்டவை என்று நிறுவிய சீரிய ஆராய்ச்சியாளர் அய்யரவர்கள். வயது மிகவும் முதிர்ந்து, உடல் நளர்ந்து கண் பார்வை சரியாக இல்லாத நிலையிலும் புகளூர்க் கவ்வெட்டைப் பற்றிய செய்திகளை தினத் தாள்களில் படிக்கக் கேட்டுத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார் அவர். நான் அவர் முன் அமர்ந்தவுடன், 'சேரல் இரும்பொறை மன்னர்களின் கவ்வெட்டைப் பற்றி எழுதியவர் நீங்கள் தானா?' என்று கேட்டார். நான் ஆம் என்றவுடன் தன் கை விரல்களால் என் முகத்தைத் தடவிப் பார்த்தார்; அப்பொழுது அவருடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகியது: 'நீங்கள் கொடுத்து வைத்தவர்' என்று ஆசி கூறினார். அப்பொரியவரின் கவனிப்பற்றையும் தூய உள்ளத்தையும் அன்பையும் நினைத்து நினைத்து என் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

வட்டணை படநடந்த நாயகர்

(22-ஆம் பக்க படத்திற்கான கட்டுரை)

பூம்புகாருக்கு அருகில் மேவப்பெரும்பள்ளம் என்ற ஊர் உள்ளது. இவ்வூர் திருவவம்புரம் என்று முற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. இது ஒரு பாடல் பெற்ற தலம். அப்பர் பெருமானின் அழகிய திருப்பதிகம் ஒன்று இவ்வூர் உறைவிட இறைவன் மீது உண்டு. அப்பதிகத்தில் இரு பாடல்கள் கீழ்வருமாறு உள்ளன.

கறுத்ததொரு கண்டத்தர் காவல் வீழக்
காலினுந் காய்ந்துகந்த காயாலியார்
முறித்ததொரு தோலுடுத்து முண்டல் சாத்தி
முனிகணக்கள் புடைகுற முத்தத் தோலுந்
தெறித்ததொரு வீணையாய்ச் செல்வார் தம்வாய்ச்
சிறுமுறவல் வந்தெனது சித்தை வெளவ
மறித்தொருகால் தோக்காதே மாயம் பேசி
வவம்புரமே புக்கங்கே மன்னி னாரே.

பட்டுடுத்துப் பலனம்போல் மேனி வெவ்வாம்
பகஞ்சாத்தம் கொண்டணிந்து பாடம் தோவ
இட்டெடுத்து நடமாடி யிங்கே வந்தார்க்
கெவ்வூர் எம்பெருமா னென்றே னானி
விட்டிடுமா நதுசெய்து விரைந்து தோக்கி
வேரூர் பதிபுகப் போவார் போவ
வட்டணைகள் படநடந்து மாவம் பேசி
வவம்புரமே புக்கங்கே மன்னி னாரே.

இவ்வூர் கோயிலில் ஒரு அழகிய செப்புத்திருமேனி உள்ளது. இப் பெருமான் நீண்ட சடைமுடி தரித்தவராய், கையில் வீணை ஏந்தி முகத்திலே இளகை பூண்டு, ஒரு காலை சற்று மடித்து, நடக்க முயல்வதுபோல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது அத்திருமேனி. இவருக்கு அருகில் துள்ளி குதிக்கும் மான் ஒன்றும், மறுபுறத்தில் தலையில் தட்டம் ஏந்திய குள்ளபூதம் ஒன்றும் உள்ளன. கையிலே வீணை தரித்து பிச்சை புகுவின்ற எழில் மேனிவாக இவ்வுருவம் விளங்குகிறது. இவ்வுருவத்தைப் பார்த்து மேலே உள்ள பாடலைப் பார்க்கும் பொழுது இப்பாடல்களையே நினைச் செய்புட்களாகக் கொண்டு வடிக்கப்பட்டது இவ்வுருவம் என்பது தெறித்ததொரு வீணையாய், மறித்தொரு கால் தோக்காதே வட்டணைகள் படநடந்து மாவம்பேசி, வவம்புரமே புகுவின்றாராக, அப்பர் பெருமான் பாடியுள்ள அதே திருமேனிவாக இது விளங்குகிறது. என்பதில் ஐயமில்லை.

வட்டணை படநடந்த நாயகர் என்ற ஒரு செப்புத்திருமேனி இரண்டாம் இராஜாதிராஜன் கல்வெட்டில் இவ்வூர் குறிக்கப்படுகிறது. கோயிலில் அப்பர் பெருமாவின் பாடலைப் பாருங்கள். அவர் பாடலில் உள்ள சொற்களை கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுவது கண்டு மெய்சிவிர்க்கிறது.

அப்பர் பாடலை அடிப்படையாகக் கொண்டு செப்புச் சிலையை வடித்தான் சிற்பி. அதே பெயரைக் கல்வெட்டில் கொடுத்து மகிழ்ந்தான் மன்னன். அற்புதமான சிற்பம்.

முதல் பதிப்பு, 1974

தொ. பொ. ஆ. துறை வெ. எண் 34

© தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை

உய்யெட்டு

விலை : ரூ. 1-50

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறைக்காக வெ. துறையில் அச்சுத்திட்டம்
இத்துறையில் இயக்குநரால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது
ஆசிரியர்: இயக்குநர் இரா. தாமசாமி